

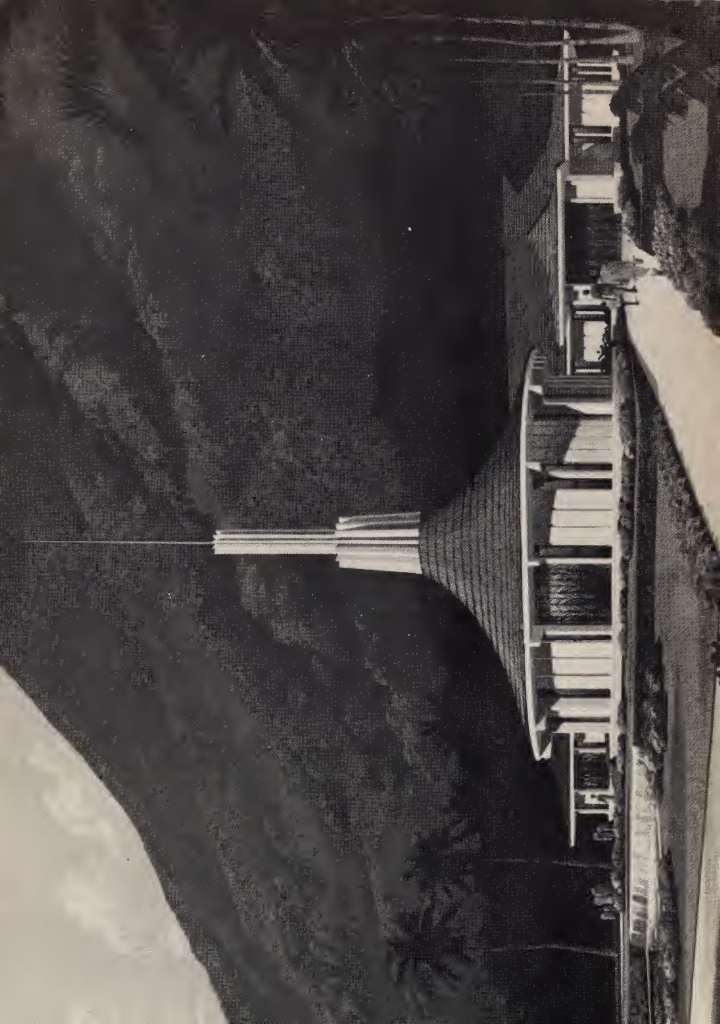
DE STER

November 1979

79ste jaargang

Nummer 11

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Hugh W. Pinnock.

Redacteur kerkelijke tijdschriften: M. Russell Ballard.

Redactie De Ster: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling, Henri J. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100, 3583 HW Utrecht.

Nieuwsredacteur: Dirk van Boxel, Ringkantoor, IJsselstraat 6, 2546 XD Den Haag.

INHOUDSOPGAVE

In gehoorzaamheid aan de geboden leven. <i>N. Eldon Tanner</i>	2
Onze belangrijkste verplichting. <i>David O. McKay</i>	4
Ik heb een vraag	8
Regel op regel. <i>James B. Allen</i>	10
Steen of brood. <i>Francine Bennion</i>	17
De huisonderwijzers tijdens een aardbeving. <i>H. Bruce Bowman</i>	22
De Heer zal voorzien. <i>Een voorval uit het leven van Jacob Hamblin</i>	24
Blijf steeds leren. <i>Marion D. Hanks</i>	26
Mijn eigen film. <i>Dan Lindstrom</i>	28
Wie zal ik dienen? Het land of de Heer? <i>Chris J. Henderson</i>	32
Iedereen heeft een Winnie nodig. <i>R. Bruce Lindsay</i>	34
Zending op de Areopagus. <i>Kirk T. Lovenbury</i>	36
Wanneer de mens nooit meer zou wagen dan zijn ervaring toeliet, zou er geen vooruitgang worden geboekt. <i>Royden G. Derrick</i>	38
Persoonlijke belangstelling is een beginsel van het leidinggeven. <i>William G. Dyer</i>	41
Volg de broeders. <i>Boyd K. Packer</i>	44

Kinderster

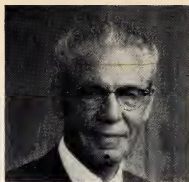
Van vriend tot vriend. <i>Marion G. Romney</i>	1
Het verschieten van de sterren. <i>Iris Syndergaard</i>	3
Mijn vriendinnetje Rena. <i>Jennifer R. Grant</i>	7
Voor de grap	8
De reserve Pitcher	10
Lezen, een heilig voorrecht. <i>Spencer W. Kimball</i>	12

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
Bf. 330 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1979 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

Een boodschap van het Eerste Presidium

Door president N. Eldon Tanner

In gehoorzaamheid aan de geboden leven

„En alle heiligen, die deze woorden ter harte zullen nemen en nakomen, en in gehoorzaamheid aan de geboden zullen leven, zullen gezondheid in hun navel, en merg in hun beenderen ontvangen. En zij zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten;

En zij zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden.

En Ik, de Here, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden. Amen.” (LV 89:18-21.)

Dit is een van de meest allesomvattende beloften die de Heer ons heeft gegeven, en wie zou deze grote zegeningen niet willen ontvangen? Wij koppelen deze belofte zo dikwijls aan het Woord van Wijsheid, maar let erop dat de Heer hier zegt leven „in gehoorzaamheid aan de geboden,” hetgeen alle geboden omvat. Sommigen zeggen misschien dat dat te veel is om te verwachten; maar indien wij stilstaan bij de beloningen voor gehoorzaamheid en de straffen voor ongehoorzaamheid, dan is er niemand die zou zeggen dat hij liever ellendig dan gelukkig is. Ik vrees dat wij maar al te dikwijls ongehoorzaam zijn en onze wereldse pleziertjes en verlangens najagen,

omdat wij denken dat wij wel onder het oordeel en de straffen uit kunnen komen, daar deze ons niet altijd onmiddellijk worden uitgemeten. Wij vergeten daarbij de prachtige zegeningen en beloften die ons zouden worden toebedeeld, indien wij gehoorzaam zouden zijn.

Het is zo belangrijk dat wij ons voorbereiden op hetgeen er in ons leven gaat gebeuren. Wij moeten daar optimistisch en vol vertrouwen naar uitzien. Wij kunnen er geen baat bij hebben indien wij over het verleden of over de zaken die we hadden moeten doen blijven piekeren. In plaats daarvan moeten wij besluiten om vanaf dit moment onze fouten te verbeteren, ons te bekeren en om vastberaden de geboden te leven, hetgeen ons alleen maar gelukkiger, meer geliefd en gerespecteerd kan maken en meer succesvol in wat wij aanpakken.

Wij kijken uitsluitend naar ons verleden om te bepalen waar wij fouten hebben gemaakt en waar wij vooruitgang kunnen boeken. Wanneer wij tevreden worden over wat wij hebben bereikt, gaat dit ten koste van de kwaliteit van ons werk. Wij gaan of vooruit of achteruit. Laten wij toch niet de fouten van de metselaar maken die op een hoge steiger stond en een stap achteruit deed om zijn werk te bewonderen.

Welnu, wanneer wij terugkijken, zouden wij onszelf kunnen afvragen: Heb ik de vooruitgang gemaakt die ik had moeten maken? Heb ik werkelijk mijn best gedaan om mijn doelen te bereiken? Indien wij niet bevestigend kunnen antwoorden, dan doen we er goed aan om te besluiten voortaan beter ons best te doen. Wij behoren vastomlijnde plannen te hebben om nieuwe doelen vast te stellen en een koers uit te zetten om deze te bereiken, waarbij wij steeds moeten bedenken dat het eeuwig leven voor ieder van ons het einddoel behoort te zijn. Het evangelie biedt ons de enige weg naar het eeuwige leven, en op het moment dat het aanvaard wordt begint er een nieuw tijdperk van ons leven. Het heerlijke beginsel van bekering stelt ieder van ons in staat om opnieuw geboren te worden en voort te gaan in de wetenschap dat onze zonden vergeven zijn en dat wij nu kunnen beginnen te streven naar die volmaaktheid die ons de beloofde beloning schenkt. Ons wordt gezegd: „... indien gij u niet bekeert, kunt u het koninkrijk der hemelen geenszins beërven.” (Alma 5:51.)

Bij het vaststellen van onze doelen is het goed onszelf de volgende vragen te stellen, waarbij wij ons einddoel steeds voor ogen houden:

Wat ben ik voor iemand?

Wat voor iemand zou ik willen worden?

Wat doe ik om dat te bereiken en wat doe ik, waarmee ik mezelf in de weg sta bij het bereiken van dat doel?

Hoe kan ik dat overwinnen?

President Joseph F. Smith heeft ons de volgende raad gegeven:

„Laten wij onszelf overwinnen en dan uitgaan en zoveel mogelijk al het kwaad overwinnen dat wij om ons heen zien. En dat zullen wij dan doen zonder geweld te gebruiken; wij zullen het doen zonder de vrije wil van de mensen aan te tasten. Wij zullen het doen door overreding, lank-

moedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde, waardoor wij het hart, de liefde en de ziel van de kinderen der mensen voor de waarheid zullen winnen, zoals God deze aan ons heeft geopenbaard. Wij zullen nooit vrede, gerechtigheid of waarheid kennen totdat wij naar de enige bron der waarheid uitzien, en ze uit deze bron ontvangen.” (Evangelieleer, blz. 251.)

„Laat iedereen zo leven, dat zijn karakter het strengste onderzoek kan verdragen, en zijn leven als een open boek te lezen valt, en dat er niets is waarvoor hij bang zal hoeven zijn of waarover hij zich moet schamen. Laat alle mannen die een vertrouwenspositie in de Kerk bekleden zo leven, dat niemand op hun gebreken kan wijzen, omdat zij geen gebreken zullen hebben; dat niemand hen er terecht van kan beschuldigen kwaad te hebben gedaan, omdat zij geen kwaad doen; dat niemand hun tekortkomingen als „menselijk” en hen zelf als „zwakke stervelingen” kan aanduiden, omdat zij naar de beginselen van het Evangelie leven, en niet slechts „zwakke menselijke schepsels” zijn, die verstoken zijn van de Geest van God en van de macht om een boven zonden verheven leven te leiden. Zo moeten alle mensen in het koninkrijk Gods leven.” (Evangelieleer, blz. 249.)

De tijd is aangebroken. Dit is de dag, het uur en het ogenblik voor ieder van ons om te besluiten het in de toekomst beter te doen dan in het verleden.

„Laat iedereen zelf de kennis verwerven dat dit werk waar is . . . Laat vervolgens iedereen zeggen: ‚Ik wil mijn godsdienst leven . . . Ik wil nederig wandelen voor God en eerlijk omgaan met mijn naasten.’” (Brigham Young, *Journal of Discourses*, deel 8, blz. 142.)

Moge ieder van ons een gelukkiger en zinvoller toekomst tegemoetgaan, met een overvloed aan liefde en vrede in ieder hart en huis. □

Onze belangrijkste verplichting

David O. McKay, de negende president van de kerk, werd op 8 september 1873 in Huntsville (Utah) geboren. In april 1906 werd hij op tweendertigjarige leeftijd gesteund als lid van de Raad der Twaalf. Hij heeft als tweede raadgever van president Heber J. Grant en van president George Albert Smith in het Eerste Presidium gediend. Precies vijfenvoertig jaar nadat hij tot apostel was geordend, werd hij als president van de kerk gesteund. Dat was op 6 april 1951. President McKay stierf op 18 januari 1970, in de leeftijd van zesennegentig jaar. Hij is ouder geworden dan elke andere algemene autoriteit in deze bedeling.

„Onze belangrijkste verplichting” bestaat uit delen van een toespraak die president McKay op de algemene conferentie van 4 april 1953 in de Tabernakel te Salt Lake City heeft gehouden.

„Want wat zou het een mens baten,” sprak de Heiland, „als hij de gehele wereld won, maar schade leed aan zijn ziel? Of wat zal een mens geven in ruil voor zijn leven?” (Matteüs 16:26.)

Door
David O. McKay
(1873-1970)

**Negende president van De Kerk
van Jezus Christus van de Heiligen
der Laatste Dagen**

Volgens de verslagen is de eerste vraag die de Heiland na zijn doop in de Jordaan stelde: „Wat zoekt gij?” In Matteüs 16:24-26 wijst Hij op de voornaamste prikkeling voor de handelingen van een mens in zijn dagelijkse leven. Als iemand rijkdom, de eer der wereld, pleziertjes en alles wat rijkdom en eer te bieden hebben, zoekt, maar de eeuwige rijkdommen van zijn ziel verwaarloost en onontwikkeld laat, wat zal het hem baten?

Aldus geeft de Heer een eenvoudige, doch majesteuze vergelijking tussen stoffelijk en geestelijk bezit.

Bij een andere gelegenheid, de bergrede, vermaande Hij zijn toehoorders als volgt: „Zoekt eerst Zijn Koninkrijk en Zijn gerechtigheid en dit alles zal u bovendien geschonken worden.” (Matteüs 6:33.) Het streven om het koninkrijk van God te vestigen en het bevorderen van zijn rechtvaardigheid behoren de hoogste doelen van het leven te zijn.

Leidinggevende staatslieden en nadenkende opvoedkundigen wijzen in redevoeringen en in tijdschriftartikelen dikwijls op wat zij de duidelijke geestelijke armoede van deze eeuw noemen en zij voeren de noodzaak aan voor hogere normen op zedelijk gebied.

De heiligen der laatste dagen dienen het volgende altijd als hun voornaamste verplichtingen te zien: (1) het op orde brengen en houden van hun gezin; en (2) het verkondigen van de goddelijkheid van Jezus Christus en de onontbeerlijkheid van zijn leringen voor de zaligheid van het menselijke geslacht.

„Onze vreugde thuis,” zegt Pestalozzi (Zwitserse opvoedkundig hervormer, 1746-1827), „is het heerlijkste wat de aarde te bieden heeft en de vreugde die ouders in hun kinderen scheppen, is de heiligste vreugde van het mensdom. Het maakt hun hart zuiver en goed; het heft hen op tot hun Vader in de hemel.”

Dergelijke vreugde ligt binnen het bereik

van de meeste mannen en vrouwen, mits de hoge idealen van het huwelijk en het gezin op de juiste wijze worden bevorderd en gekoesterd.

Maar er zijn termieten, die elk gezin willen vernietigen, zoals kwaadspreken en vitterij, onverschillig of de ouders of de kinderen zich eraan schuldig maken. Laster is vergif voor de ziel. In het ideale gezin kent men geen lasterlijk geroddel over de leerkrachten van school, of over de mensen die een ambt in de gemeenschap of in de kerk bekleden. Met het heengaan der jaren word ik steeds dankbaarder voor mijn vader die met opgeheven handen zei: „Nee, geen gevit op je leerkracht, noch op iemand anders.”

Ruzie en vloeken zijn ook kwalen die de normen van het ideale gezin omlaag trekken. Ik kan me niet voorstellen dat een vader of moeder in de nabijheid van hun kinderen vloekt, noch het zelfs in de mond nemen.

Nog een beletsel tot geluk in het gezin is de weigering om de volledige verantwoordelijkheid van het moederschap of het vaderschap te dragen. Leden van de kerk die gezond en normaal zijn behoren zich niet schuldig te maken aan het beperken van het aantal kinderen in hun gezin, in het bijzonder wanneer een dergelijk gedrag wordt ingegeven voor het verlangen naar uitgaan of persoonlijk gewin, of door het gelijke tred willen houden met de bureu, of door het verkeerde denkbeeld dat een gezin met een of twee kinderen ze beter zou kunnen laten leren. Dit zijn verontschuldigheden die niemand behoort aan te voeren, omdat zij niet te rechtvaardigen zijn.

Met de hoge idealen voor het huwelijk die aan de profeet Joseph Smith werden geopenbaard voor ogen, behoren de leden van de kerk maar een doel te hebben en dat luidt „Bedenk voortdurend dat het huwelijk, het fundament van de maatschappij is en dat het door God is

ingesteld om blijvende gezinnen te stichten, waarin de kinderen op de juiste wijze worden opgevoed en de beginselen van het evangelie worden onderwezen." Naar mijn overtuiging zal het volgende een tere snaar raken in het hart van de meeste ouders in de kerk:

„Elke periode van het menselijk leven is heerlijk; de zorgeloze kindertijd, de interessante jeugdijaren en de verkeringsstijd, de periode van het ouderschap met zijn produktiviteit, zijn zorgen en problemen; maar de heerlijkste tijd van het leven breekt aan wanneer vader en moeder de beste vrienden worden van hun volwassen zoons en dochters en kunnen beginnen om van de kinderen van hun kinderen te genieten. . .

De jeugd zit vol beperkingen, begrenzingen, roosters en mensen die de baas over je spelen; de puberteit zit vol raadsels, verlangens en nederlagen; het jonge vaderschap wordt in beslag genomen door worstelingen en het oplossen van problemen; de hoge leeftijd wordt overschaduw door eeuwige raadsels; maar de middelbare leeftijd en de oudere leeftijd zijn, indien het leven juist en volledig is beleefd, vol heerlijke ervaringen, niet alleen successen, maar van de gezellige en kameraadschappelijke omgang met kinderen en kleinkinderen.

Elk normaal mens behoort de volledige cyclus van het menselijk leven met al zijn vreugde en voldoening in de normale volgorde af te werken; kindertijd, pubertijd, jeugd, ouderschap, middelbare leeftijd en de tijd van de kleinkinderen. Elke leeftijd kent zijn eigen voldoening en deze kan men alleen door ervaring leren kennen. Men moet steeds opnieuw geboren worden om de volledige maat van menselijk geluk te leren kennen.

Wanneer de eerste baby wordt geboren, wordt er een moeder geboren, wordt er een vader geboren, worden er grootouders geboren, slechts de geboorte kan

een van deze stadia teweeg brengen. De grote en progressieve vreugden van de ene mens kunnen slechts door de natuurlijke cyclus worden bereikt." (R.J. Sprague.) Wij doen een beroep op alle leden van de kerk om hun gezin in orde te brengen en het ware geluk van een harmonieus gezinsleven te genieten.

Zoals reeds is gezegd, is de tweede uiterst voornamelijk verplichting het verkondigen van de goddelijke zending van Jezus Christus. Negentienhonderd jaar geleden zei een dapper verdediger van deze zaak: „Dit is de steen, door u, de bouwlieden, versmaad, die nochtans tot hoeksteen is geworden. En de behoudenis is in niemand anders, want er is ook onder de hemel geen andere naam aan de mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden." (Handelingen 4:11, 12.)

De man die aldus verklaarde dat Jezus de enige veilige leider en gids op aarde was, was een doodgewoon visser die bijna tweeduizend jaar geleden leefde. Hij werd een volwassen man, hij ervoer het leven onder gewone mensen zoals u en ik. Hij was geen dromer. Hij was een man van de daad. Hij was redelijk welgesteld, bezat eigenschappen van een leider en hij was bovenal eerlijk.

De omstandigheden brachten Petrus in nauw contact met Jezus van Nazaret. Bijna drie jaar lang vergezelde hij Jezus vrijwel voortdurend. Hij leerde de Meester van nabij kennen. De levensbeschouwing van Jezus werd de levensbeschouwing van Petrus. Niet plotseling, maar langzamerhand, door zorgvuldig en kritisch observeren en innerlijke ervaringen, kwam Petrus tot de vaste uitspraak, toen hij zijn aanklagers, de leiders van het joodse sanhedrin, verkondigde:

„. . . er is ook onder de hemel geen andere naam aan de mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden."'

Bovendien verkondigden de leden van

de kerk dat Jezus Christus het eens is met Petrus, met Paulus, met Jakobus en met alle andere apostelen die de opstanding niet alleen als letterlijk waar aanvaarden, maar eveneens als de vervulling van de goddelijke zending van Christus op aarde. Sinds de geschiedenis begon hebben godsdienstige leiders deugd, matigheid, zelfbeheersing, dienstbetoon, gehoorzaamheid aan de gerechtigheid en plicht onderwezen; sommigen hebben een geloof in een oppermachtig heerser en in een hiernamaals onderwezen; maar slechts Christus heeft de verzegeling van het graf doorbroken en de dood als de deur naar de onsterfelijkheid en het eeuwige leven geopenbaard. Aan het onbetwistbare bewijs van de apostelen uit het midden des tijds betreffende de opstanding van onze Heer voegen wij de verheven verklaring van de profeet Joseph Smith toe:

„En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft.” (LV 76:22.)

Zoals Christus na de dood leefde zo zal het menselijk geslacht dat ook doen,

waarbij een ieder die plaats in de volgende wereld krijgt die hij of zij verdient naar aanleiding van zijn of haar gedrag in dit aardse leven. Daar liefde net zo eeuwig is als het leven, is de opstanding de boodschap die de meeste troost schenkt, de heerlijkste boodschap die de mensheid ooit heeft ontvangen; want wanneer de dood een geliefde van ons wegneemt, kunnen wij in het open graf kijken en zeggen: Hij is hier niet, hij leeft. Gelukkige gezinnen geven hun gezinsleden op aarde al een voorproefje van de hemel; het aanvaarden van de goddelijkheid van de zending van Christus en het leven in overeenstemming met de beginselen van het evangelie schenken de verzekering van de onsterfelijkheid en het eeuwige leven.

Ik getuig dat een kennis van zijn bestaan en van de waarheid van zijn evangelie de bron is van de grootste troost voor en geluk van de mens.

Moge de dag spoedig komen waarop eerlijke en oprechte mannen en vrouwen waar ook ter wereld, deze zekerheid in hun ziel mogen dragen. □

Ik heb een vraag

---

*Vragen van algemeen
evangeliebelang worden
beantwoord als een leidraad,
maar mogen niet beschouwd
worden als officiële verklaringen
t.a.v. het kerkelijk beleid.*

Roy W. Doxey,
Afdelingshoofd Correlations Review.

**Wij geloven in hedendaagse
openbaring, maar worden deze
openbaringen ooit opgeschreven,
uitgegeven en aan de heiligen
uitgereikt?**

Uw vraag toont aan dat u gelooft in wat de Schriften en het negende artikel des geloofs onderwijzen met betrekking tot doorgaande openbaring. Van de standaardwerken van de kerk omvat de Leer en Verbonden het merendeel van de openbaringen die tijdens het leven van de profeet Joseph Smith zijn gegeven. Niet alle geschreven openbaringen die Joseph Smith heeft ontvangen zijn in de Leer en Verbonden opgenomen.

Een punt ter overweging is het onderscheid tussen de formele openbaring (geschreven, zoals in de Leer en Verbonden) en de informele (gegeven door inspiratie, een vorm van openbaring via het gesproken woord die soms uitgegeven wordt).

De president van de kerk is de enige die openbaring voor de hele kerk ontvangt en slechts onder zijn leiding mogen andere profeten, zieners en openbaarders „de zin” en „het woord des Heren” aan zijn volk uitleggen. Wanneer zij door de heilige Geest worden gedreven, zal hun woord Schrift zijn. (Zie LV 68:4.) Maar hoe weet de toehoorder of de lezer dat zij door de heilige Geest werden gedreven? of de lezer dat zij door de heilige Geest werden gedreven? Door dezelfde macht die de openbaring gegeven heeft. (Zie LV 50:21-24.)

De geïnspireerde instructies van het Eerste Presidium en de Raad der

Twaalf Apostelen wordt Schrift. Elke donderdag vergaderen zij in de tempel te Salt Lake City, waar de besluiten ter bevordering van het koninkrijk van God worden genomen. De ervaring van broeder John A. Widtsoe, lid van de Raad der Twaalf, illustreert een belangrijk punt. Toen hem eens werd gevraagd wanneer de laatste openbaring door de kerk was ontvangen, antwoordde hij dat het waarschijnlijk de afgelopen donderdag was geweest. Een ander moment waarop inspiratie wordt ontvangen is op de algemene conferenties die tweemaal per jaar gehouden worden.

Iemand die op de hoogte is van de gang van zaken op algemene conferenties weet dat de heiligen der laatste dagen die de raad die daar wordt gegeven ter harte nemen, oplossingen vinden die tot een geslaagd leven leiden. President Harold B. Lee heeft het tijdens een algemene conferentie van de kerk als volgt gezegd:

„Heiligen der laatste dagen, ik denk niet dat u ooit een conferentie hebt bijgewoond waar u in drie dagen tijd zoveel bezielde uitspraken hebt gehoord over vrijwel alle onderwerpen en problemen die u bezighouden. Als u wilt weten wat de Heer voor u van betekenis acht, als u in de komende zes maanden door Hem geleid wilt worden, zorg dan dat u een exemplaar van het verslag van deze conferentie in handen krijgt, want daarin staat de laatste boodschap van de Heer voor zijn heiligen. Dit geldt ook voor al die anderen die niet tot onze gemeenschap behoren, maar die geloven dat alles is gezegd volgens „de wil des Heren, de zin des Heren, het woord des Heren, de stem des Heren, en de kracht Gods tot zaligheid.” (LV 68:4.) (*Conferentietoespraken* 1973/1975, blz. 78.)

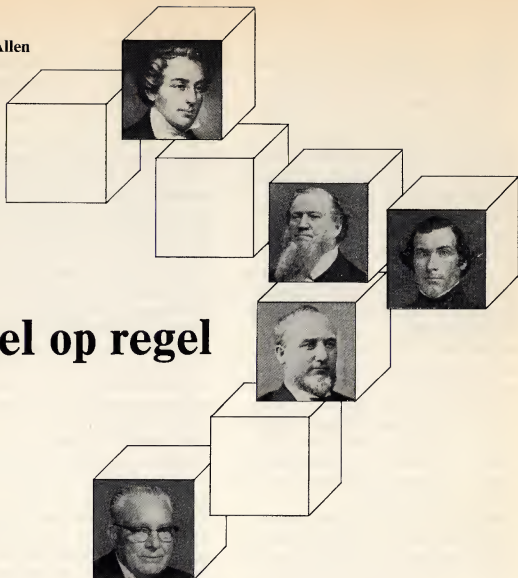
Een punt van onderscheid dat bij het

beantwoorden van uw vraag dient te worden gemaakt is het toepassen van de wet van algemene instemming bij het toevoegen van heilige Schrift. In oktober 1880 bijvoorbeeld, werden de Parel van Grote Waarde en de Leer en Verbonden, tijdens een algemene conferentie aan de leden van de kerk ter aanvaarding voorgelegd. In april 1976 werden tijdens de algemene conferentie van de kerk twee openbaringen goedgekeurd om aan de Parel van Grote Waarde te worden toegevoegd. Deze gang van zaken dient om instemming te verkrijgen voor het toevoegen van materiaal aan een standaardwerk en om de kerk te verplichten de beginselen die in de toevoeging worden beschreven na te leven. De openbaring is geldig onverschillig wat er mee wordt gedaan.

De inspiratie of openbaring die tijdens algemene conferentievergaderingen wordt ontvangen en die via de officiële documenten van het Eerste Presidium wordt vrijgegeven, wordt als informele openbaring beschouwd. Bedenk dat openbaring niet geschreven of uitgegeven hoeft te zijn om openbaring te zijn. De heiligen der laatste dagen hebben leren begrijpen dat ware zekerheid in het leven voortvloeit uit gehoorzaamheid aan de raad van de levende orakels ongeacht de wijze van communicatie.

Is het noodzakelijk dat een openbaring begint met „aldus zegt de Here,” of „een openbaring” of „hoort, en luistert naar de stem des Heren,” zoals zovele openbaringen in de Leer en Verbonden? Nee, een toetssteen van openbaring is de instructie des Heren om te zorgen voor bevestiging door middel van de heilige Geest. Dezelfde Geest die de openbaring heeft gegeven, kan aan een trouw lid van de kerk getuigen dat deze waar is. □

James B. Allen

Regel op regel

Op 21 januari 1836 hielden het Eerste Presidium en de patriarch van de kerk, Joseph Smith sr. 's avonds een bijzondere vergadering in een door kaarsen verlicht vertrek van de tempel in Kirtland. Plotseling werd de hemel voor hen geopend en zij zagen enkele schitterende visioenen. De profeet Joseph Smith zag het celestiale koninkrijk, en onder de inwoners van dat koninkrijk bevond zich zijn reeds lang overleden broer, Alvin. De profeet was hier zeer verbaasd over en zei: „ik vroeg mij verwonderd af hoe hij een erfenis in dat koninkrijk had ontvangen, aangezien hij dit leven verlaten had, voordat de Heer had aangevangen Israël voor de tweede maal te vergade-

ren, en niet gedoopt was ter vergeving van zonden.” (Joseph Smith — Visioen van het celestiale koninkrijk, vers 6, zie de toevoeging aan de Parel van Grote Waarde.)

Het was een nieuw denkbeeld, zelfs voor Joseph Smith, dat overleden mensen die niet door een bevoegd persoon waren gedoopt in de volgende wereld dezelfde zegeningen konden oogsten als hen die lid van de herstelde kerk waren. De kerk stond op het punt nieuwe kennis te ontvangen en terwijl de profeet zich verwonderde over wat hij zag, kwam de stem des Heren met de volgende woorden tot hem:

„Allen die sterven zonder kennis van dit

evangelie, doch die het aangenomen zouden hebben, als zij hier langer op aarde hadden mogen blijven, zullen erfgenaam zijn van het celestiale koninkrijk Gods;

Ook allen die van nu af aan zullen ster-ven, zonder kennis van het evangelie, doch die het met heel hun hart zouden hebben aanvaard, zullen erfgenaam zijn van dat koninkrijk.

Want Ik, de Heer, zal alle mensen oorde-len naar hun werken, naar de verlangens van hun hart." (Joseph Smith — Visioen van het celestiale koninkrijk, vers 7-9.)

Vele jaren later peinsde een andere pro-feeet, Joseph F. Smith, over de teksten met betrekking tot de verzoening. Ondertussen had de kerk een goed begrip van het beginsel met betrekking tot de verlossing van de doden, maar toch ont-brak er nog een aanwijzing over de zen-ding die de Heiland onmiddellijk na zijn dood in de geestenwereld volbracht. Pre-sident Smith had zich afgevraagd hoe de Heiland in die korte tijd, die Hij in de gevangenis was, het evangelie kon predi-ken aan *alle* geesten die daar waren.

„Terwijl ik mij verwonderde,” zei hij, „werden mijn ogen geopend en werd mijn begrip verlevendigd en ik nam waar de de Heer zich niet persoonlijk onder de zondaars en de ongehoorzamen, die de waarheid hadden verworpen, begaf. . .

Doch zie, uit de rechtvaardigen stelde Hij zijn heerscharen samen en koos Hij boodschappers." (Joseph F. Smith — Visioen van de verlossing der doden, vers 29,30; zie de toevoeging aan de Pa-rel van Grote Waarde.)

Beide genoemde ervaringen wijzen op een van de meest fundamentele denk-beelden van het herstelde evangelie: voortdurende, hedendaagse openbaring door middel van levende profeten. De Heer heeft gezegd dat Hij de getrouwen „regel op regel en gebod op gebod” zal geven. (Zie LV 98:12.)

Brigham Young heeft de heiligen verteld dat kennis en begrip langzaam groeien en dat geen enkele openbaring *alles* over een onderwerp openbaart. Hij zei:

„Ik geloof helemaal niet dat er enige regering op aarde is die een grondwet en wetten heeft die volmaakt zijn, ik geloof zelfs niet dat er ook maar één openba-ring is, onder de vele openbaringen die God de kerk heeft gegeven, die vol-maakt is als het op volledigheid aankomt.

De openbaringen van God bevatten de juiste leer en beginselen, voor zo ver zij gegeven zijn; maar het is voor de arme, zwakke, nederige in 't stof kruipende en zondige bewoners van de aarde onmoge-lijk om een openbaring van de Almach-tige in al haar volmaaktheid te ontvan-gen. Hij moet op ons begripsniveau met ons spreken." (*Journal of Discourses*, hoofdstuk 2, blz. 314.)

Onze kennis van de kerkgeschiedenis be-vestigt dat het inderdaad zo is gegaan. Naarmate de heiligen bereid waren om nieuwe kennis te ontvangen is deze ver-strekt en naarmate de programma's van de kerk verandering behoefden om aan nieuwe situaties aangepast te worden, zijn de profeten door de Geest geleid om ze te bewerkstelligen. De historische ont-wikkeling van enkele van de belangrijk-ste gebruiken en leerstellingen van de kerk tonen aan dat dit proces blijft voortgaan.

In de loop van de geschiedenis hebben de meeste veranderingen te maken gehad met het optreden naar buiten, het beleid en de bestuurlijke aangelegenheden. De laatste jaren zijn deze in verband met de behoeften van een snel groeiende kerk, die bovendien meer leden in andere lan-den krijgt, buitengewoon duidelijk naar voren gekomen. Joseph Smith sprak hier al in 1842 een verwachting over uit toen hij opmerkte „Wat in zekere om-standigheden verkeerd is, kan onder an-

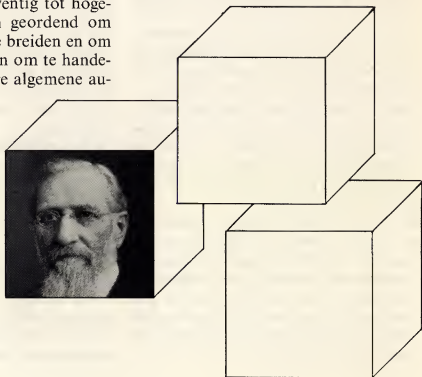
dere omstandigheden goed zijn, hetgeen vaak het geval is.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 271.) Broeder Orson Pratt van de Raad der Twaalf heeft het in 1877 duidelijk gezegd toen de kerk enkele zaken met betrekking tot haar organisatie aan het vervolmaken was: „Het zou fout zijn om te zeggen dat er in de geschiedenis van deze kerk een tijd komt wanneer de organisatie volmaakt is en er geen uitbreiding of toevoeging meer plaats zal vinden. Wij leven in een wereld vol onvolkomenheden en zwakte. De organisatie moet voortgaan, stap voor stap, van het ene niveau naar het volgende, evenals de kennis van de beginselen en wetten van Gods koninkrijk bij de mensen groeit.” (*Journal of Discourses*, hoofdstuk 19, blz. 12.)

In 1962 gaf Harold B. Lee, die toen lid was van de Raad der Twaalf, een heel duidelijk voorbeeld van de werking van dat beginsel in onze tijd. „Het is soms heel interessant om de reacties van mensen waar te nemen,” merkte hij op. „Ik herinner me dat president McKay aan de kerk bekend maakte dat de leden van de Eerste Raad van Zeventig tot hogepriester zouden worden geordend om hun bruikbaarheid uit te breiden en om hen de autoriteit te geven om te handelen, wanneer geen andere algemene au-

toriteit aanwezig kon zijn. Ik ging naar Phoenix (Arizona) en ik ontmoette daar een zeer verontruste zeventig. Hij zei tegen me: „Heeft de profeet Joseph Smith niet gezegd dat het in tegenspraak met de orde des hemels was om hogepriesters tot presidenten van de Eerste Raad van Zeventig te benoemen, toen zij voor het eerst werden aangesteld?”

Daarop antwoordde ik: „Zeker, ik heb begrepen dat hij dat heeft gedaan, maar hebt u er ooit aan gedacht dat hetgeen in 1840 in tegenspraak was om hogepriesters met de orde des hemels hoeft te zijn?” Ziet u, daar had hij niet aan gedacht. Hij volgde een dode profeet en vergat dat wij nu een levende profeet hebben. Daarom is het belangrijk dat wij de nadruk leggen op het woord „levend;” (“The place of the Living Prophet, Seer and Revelator,” toespraak gegeven voor de leerkrachten van seminarie en instituut op 8 juli 1964 op de Brigham Young Universiteit.)

Het is uitermate belangrijk dat de heiligen niet alleen begrijpen dat er verande-

ringen en ontwikkelingen plaatsvinden — dat blijkt duidelijk — maar ook dat de veranderingen door of onder leiding van een levende profeet plaatsvinden. Dit is de praktische toepassing van het beginsel „voortdurende openbaring.” Het begrip van de leer omtrent de vergadering van Israël illustreert de uitspraak van de profeet Joseph Smith dat wat onder bepaalde omstandigheden verkeerd is, onder andere omstandigheden goed kan zijn. In dit geval ging het niet om een van de fundamentele leerstellingen beginselen. Het ging hier eerder om de Heer, die zijn heiligen bijzondere aanwijzingen gaf overeenkomstig de behoeften en omstandigheden van die tijd. Zo werkt voortdurende openbaring.

De eerste openbaringen aan Joseph Smith stonden vol geboden aan de heiligen om zich in het land Zion te verzamelen, en in het bijzonder om naar de hoofdzetel van de kerk te komen. Het Eerste Presidium schreef in 1840 dat het opbouwen van het koninkrijk vereiste dat er een concentratie heiligen ontstond die werken van een dergelijke grootheid konden volbrengen. Hij zei tevens dat „ieder die het bevorderen van de waarheid en de rechtvaardigheid vlijtig najaagt, even vlijtig is als vergaderen van de heiligen gaat.” (*History of the Church*, deel 4, blz. 185,186.)

Dit leidde onder andere tot het organiseren van een programma voor systematische immigratie, hetgeen nog versterkt werd, nadat de hoofdzetel van de kerk naar Utah werd overgebracht. „Emigreer zo spoedig mogelijk naar deze omgeving,” luidde in 1847 het advies van de Raad der Twaalf aan de Europese heiligen. Zij kregen de opdracht om alles mee te brengen dat de opbouw van de nieuwe gemeenschap van de heiligen in het westen kon bevorderen.

Nadat dit beginsel van het vergaderen ruim twee generaties lang zo overtuigend

aan de heiligen was onderwezen, werd het bijna een tweede natuur — vooral bij de heiligen in Europa. Maar tegen 1900 begonnen bepaalde omstandigheden te veranderen. De kerk was vaster verankerd in het westen. Het koninkrijk was op zijn nieuwe plaats versterkt, de pionierstijd voorbij en nu was het de opdracht om Zion — de „reinen van harte” — overal ter wereld op te bouwen. Dit was al in de begindagen duidelijk de belangrijkste zending van de kerk.

Ongetwijfeld leidden deze en andere overwegingen de kerkelijke leiders ertoe om biddend te overdenken wat er te doen stond. In 1898 maakte Georg Q. Cannon, lid van het Eerste Presidium, bekend dat de heiligen in verschillende landen de raad kregen om „daar voorlopig te blijven en er niet hun zinnen op te zetten om hun huis en haard te verlaten en zich naar Zion te vergaderen.” (In *Conference Report* van oktober 1898, blz. 4.) Een jaar later werd het besluit genomen dat het niet langer raadzaam was dat zij naar Utah kwamen, zelfs als zij dat op eigen kosten deden.

Deze vergadering in beleid werd snel doorgevoerd. De kerk nam stappen om de hoofdkantoren van de zendingsgebieden een blijvender karakter te geven en om meer kerkgebouwen neer te zetten om de heiligen aan te moedigen in hun vaderland te blijven. „Wij raden u niet aan om te emigreren,” zei president Joseph F. Smith in 1910 tegen de heiligen in Zweden. „Wij zien liever dat u blijft totdat u vast verankerd bent in het geloof in het evangelie.”

In 1958 gaven drie zendingspresidenten in Europa een hoofdartikel uit in *Der Stern* waar in krachtige bewoordingen werd samengevat dat het noodzakelijk was om Zion in de andere landen op te bouwen:

„Wij hebben de verkondiging van de

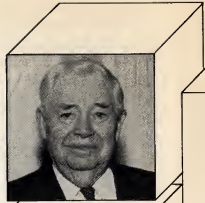
vergadering van het huis Israëls niet gestaakt. Wij roepen de mensen nog steeds op om het geestelijke Babylon te verlaten, wat wil zeggen uit de geestelijke duisternis te stappen. Wij vergaderen nog steeds de kinderen des lichts. Wij vergaderen nog steeds het verstrooide Israël. Maar wij dringen er niet meer bij hen op aan om naar Amerika te emigreren. Wij dragen de heiligen daarentegen juist op te doen wat de Heer vraagt: namelijk de ringen van Zion op te bouwen en de grenzen van zijn koninkrijk uit te breiden. . .

Wij geloven dat God zijn kerk door de woorden van zijn profeten leidt. De situatie op aarde is volkomen veranderd en wij moeten ons aan die nieuwe situatie aanpassen.”

Deze ontwikkelingen zijn gemakkelijk te begrijpen wanneer zij in historisch verband worden gezien. Andere opdrachten houden niet zo duidelijk verband met bepaalde historische gebeurtenissen, maar hun geschiedenis toont een langzame ontwikkeling van ideeën: „regel op regel en gebod op gebod.” (LV 98:12.)

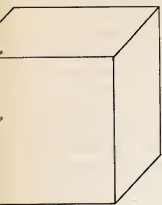
Het is, bijvoorbeeld, interessant om te bekijken hoe ook het begrip van de Godheid bij de heiligen der laatste dagen enorm is gegroeid sinds de kerk in 1830 werd gesticht. Al in het prille begin was er geen twijfel onder de heiligen dat God een persoonlijk Wezen was en dat de mens Hem rechtstreeks kon benaderen door het gebed. Joseph Smith had Hem en zijn Zoon, Jezus Christus, al jaren voordat de kerk werd gesticht, in een visioen gezien.

Maar in de eerste jaren waren er maar weinig leden van de kerk die volledig op de hoogte waren met het eerste visioen van Joseph Smith, daar hij aanvankelijk geen verslag van deze gebeurtenis verbreid had. „De vele geruchten die door boosaardige en arglistige mensen in om-

loop zijn gebracht, ” deden hem pas in 1838 een verslag schrijven dat voor publicatie geschikt was. (Joseph Smith 2:1.) Het gevolg was dat vele pasbekeerden ongetwijfeld enkele sektarische ideeën handhaafden, daar er in de eerste jaren van de kerk geen poging werd gedaan om de volledige natuur van de Godheid duidelijk te omschrijven. Bovendien werden enkele van hun ideeën misschien wel versterkt door een aantal uitspraken in de eerste uitgave van het Boek van Mormon, die geen duidelijk onderscheid maakten tussen Vader en Zoon.

Vele passages in de eerste uitgave van het Boek van Mormon definieerden de Heiland duidelijk als de Zoon van God. Afzonderlijke wezens werden door enkelen echter niet volledig begrepen en werden daardoor verkeerd uitgelegd. In 1916 hebben het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf een zorgvuldig gestelde leer-

stellige verklaring uitgegeven die *De Vader en Zoon heette*. Deze verklaring stelde duidelijk vast op welke verschillende manieren de term *Vader* in de Schriften gebruikt werd, in het bijzonder waar Jezus Christus bedoeld werd. Iedereen die de neiging had om het verkeerd te begrijpen werd erdoor geholpen.

De uitgave van de *Leer en Verbonden* van 1835 omvatte een belangrijk, doch onofficiële, eerste verklaring over de opvattingen van de kerk in de vorm van de *Lezingen over geloof*. In die tijd had Joseph Smith nog geen openbaring aangekondigd die behandelde of de Vader wel of niet een lichaam van vlees en beenderen had, noch een die het wezen van de heilige Geest behandelde, bijgevolg bevatte de vijfde lezing een onvolledige beschrijving van de Godheid, die door de hedendaagse leden van de kerk misschien niet begrepen zou worden. Niettemin ging Joseph Smith ongetwijfeld

door met mediteren en bidden over dit onderwerp en nog vele andere. Wij weten niet precies wanneer hij nieuwe openbaring over dit onderwerp ontving, maar op 2 april 1843 gaf hij in Ramus (Illinois) enkele belangrijke inlichtingen die duidelijker dan ooit tevoren de lichamelijke aard van de Godheid en in het bijzonder de aard van de heilige Geest beschreven. Deze inlichtingen werden later deel van de *Leer en Verbonden*: „De Vader heeft een lichaam van vlees en beenderen, even tastbaar als dat van de mens; de Zoon eveneens, maar de Heilige Geest heeft geen lichaam van vlees en beenderen, doch is een Persoon van geest. Indien dit niet zo ware, kon de Heilige Geest niet in ons wonen.” (LV 130:22.)

Een jaar later hield Joseph Smith een van zijn beroemdste toespraken over de aard van God. Hij gaf de heiligen een geweldig nieuw inzicht door over God, de Vader uit te leggen: „God was eens zoals wij nu zijn,” en „Hij is een verheven man . . . Het is het eerste beginsel van het Evangelie om het karakter van God met zekerheid te weten, en te beseffen, dat wij met Hem kunnen spreken zoals de ene mens met de andere spreekt, en dat Hij eens een mens was zoals wij; ja, dat God Zelf, de Vader van ons allen op een aarde vertoefde zoals Jezus Christus.” („De King Follett toespraak,” *De Ster* van april 1972, blz. 151.)

Zo zien wij dat Joseph Smith, nauwelijks twee maanden voor zijn dood, nog voortging vele zaken voor de heiligen op te helderen en het fundament te leggen voor een veel beter begrip van de Godheid. Het begrip dat wij nu van de Godheid hebben is op dat fundament gebouwd.

Dit zijn slechts enkele voorbeelden, maar zij illustreren voldoende dat het begrip van de heiligen der laatste dagen

zowel individueel als gezamenlijk, in de loop der jaren „regel op regel” groeit. In verband met bepaalde historische gebeurtenissen hebben er enkele duidelijke veranderingen plaatsgevonden. Andere veranderingen weerspiegelen verbeteringen die tot stand komen naarmate de kerkelijke leiders bepaalde punten overpeinzen en door middel van openbaring meer begrip trachten te ontwikkelen. Het is duidelijk dat de ideeën en het beleid van de kerk niet stilstaan. Voor de profeten van elke generatie staat de deur open om nieuwe inzichten en leiding van de Heer te zoeken.

De kerkgeschiedenis toont aan hoe de Heer voortdurend aan de kennis en het begrip van zijn volk heeft toegevoegd.

Joseph Smith heeft deze belofte nog extra nadruk gegeven toen hij schreef: „Wij geloven alles wat God heeft geopenbaard, alles wat Hij in onze tijd openbaart, en wij geloven dat Hij nog vele heerlijke en belangrijke dingen van het Koninkrijk Gods zal openbaren.” (Negende artikel des geloofs.) Deze opvatting betreffende de uitbreiding van het begrip van het evangelie is met de uiterste voorzichtigheid omgeven, want de kerkelijke leiders beseffen goed het gevaar van „op en neder, heen en weder geslingerd (worden) onder invloed van allerlei wind van leer.” (Zie Efeziërs 4:14) In weerwil van de ontwikkelingen die wij beschreven hebben, blijven zekere eenvoudige waarheden en grondbeginselen altijd eender. Hierbij

horen geloof in de goddelijke zending en in de letterlijke verzoening van Jezus Christus; geloof in de macht en het gezag van het priesterschap, zoals dat door Joseph Smith werd hersteld, en in de behoefte aan de autoriteit van de priesterschap bij het bedienen van de verordeningen die onontbeerlijk voor de zaligheid zijn; geloof in de waarachtigheid van het Boek van Mormon en de visioenen van en de openbaringen aan Joseph Smith; en natuurlijk ook de waarborg van voortdurende goddelijke openbaring aan de kerk.

Wij moeten voor ogen houden dat alleen de president van de kerk, de presidenten de hogepriester, wordt gesteund als profeet, ziener en openbaarder van de kerk, die de macht heeft om nieuwe openbaringen aan te kondigen. President J. Reuben Clark jr., herinnerde de leerkrachten van seminarie en instituut in 1954 hieraan als volgt: „Alleen (de profeet) heeft het recht om openbaringen voor de kerk te ontvangen, onverschillig of deze nieuw of aanvullend zijn, of om met gezag de Schriften te vertolken op een wijze die bindend voor de kerk is, of om de bestaande leerstellingen van de kerk op enige wijze te veranderen.” Een deel van de waarde van het bestuderen van de geschiedenis ligt in de bevestiging die men ontvangt van de zich ontwikkelende en zich uitbreidende natuur van de kerk, van haar programma's en haar leerstellingen en van de werkelijkheid van voordurende openbaring. De heiligen der laatste dagen hoeven zich er niet over te verbazen als er in de toekomst meer nieuwe ontwikkelingen komen. Zij dienen zichzelf slechts de vraag te stellen: Is dit uiteindelijk niet de essentie van geopenbaarde godsdienst? □

Steen of brood

Francine Bennion

Mijn dochter moet een jaar of vijf zijn geweest toen zij op een dag bedachtzaam naar de voeten van haar grootmoeder staarde en zei: „Oma, u hebt echt grote voeten.”

„Ach, Lynne, dat weet ik best,” antwoordde haar oma, „maar ik kan er niet veel aan doen.”

„Toch wel, hoor,” antwoordde Lynne.

„Wat dan?”

„U kunt bidden.”

Lynne wilde weten waarom oma er niet over had gebeden. Ik antwoordde dat oma het niet belangrijk genoeg vond.

„Maar bid je dan alleen over belangrijke dingen?” vroeg ze.

„Wij kunnen altijd bidden als we ergens hulp bij willen hebben. Maar het is beter met bepaalde zaken te leren leven, dan om onze hemelse Vader te vragen ervoor te zorgen dat het precies zo uitvalt als wij het hebben willen.”

„Waarom?”

„Omdat je groeit door dat te leren doen.

En bovendien, stel je voor dat twee mensen wilden dat hetzelfde ding twee verschillende maten had.”

„O, ja, ik snap het.”

Op de jeugdige leeftijd van vijf jaar leerde Lynne tenminste een deel begrijpen van een probleem dat velen onder ons nog steeds proberen beter te bevatten: Wat bedoelt God, wanneer Hij tegen ons zegt: „Indien gij Mij iets vraagt in mijn naam, Ik zal het doen?” (Johannes 14:13.)

Duidelijker gesteld: wat verwachten wij van de volgende passage?

„Doch zie, Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvorsen; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boesem in u doen branden; daaraan zult gij gevoelen, dat het juist is. Doch indien het niet juist is, zult gij dat gevoel niet hebben, maar zult gij een verdoving van gedachten hebben, die u het onjuiste zal doen vergeten; daarom kunt gij hetgeen heilig is niet schrijven, tenzij het u van Mij wordt gegeven.” (LV 9:8,9.)

God heeft gezegd: „Bid en gij zult ontvangen.” Hij heeft dit tot velen gezegd die in heel verschillende omstandigheden verkeerden en de boodschap die eruit voortvloeit schijnt te zijn dat als wij ons tot God wenden met een probleem Hij ons zal helpen om het op te lossen. Wij kunnen die boodschap ook heel duidelijk uitgedrukt lezen in de rede die Jezus tot zijn discipelen houdt over gebed: „Bidt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opengegaan worden.” (Lucas 11:9.)

De Heer bespreekt daarna de zuivere liefde die onze hemelse Vader voor ons gevoelt:

„Is er soms een vader onder u, die, als zijn zoon hem om een vis vraagt, hem voor een vis een slang zal geven? Of als hij om een ei vraagt, hem een schorpioen zal geven? Indien dan gij, hoewel gij

slecht zijt, goede gaven weet te geven aan uw kinderen, hoeveel te meer zal uw Vader uit de hemel de heilige Geest geven aan hen, die Hem daarom bidden?" (Lucas 11:11-13.)

Deze tekst erkent niet slechts het verlangen van de hemelse Vader om te geven, maar voor mij wijst hij tevens op een probleem dat enkelen onder ons met het gebed hebben; wij danken dat God ons een steen — helemaal geen antwoord — geeft, terwijl wij in feite brood ontvangen, maar het niet als zodanig herkennen. Deze teksten laten ons zien dat onze hemelse Vader ons lief heeft en ons nooit een steen zou geven.

Jezus geeft ons een troostende gelijkenis voor wanneer wij om een antwoord smeken.

Wij kennen allemaal mensen die getuigen dat God hun gebeden beantwoordt, dat zij hulp hebben ontvangen bij zaken zoals het zoeken naar een verloren portemonnee, de keuze van een levenspartner, de keuze van een beroep en bij de wijze waarop zij de kinderen leren om hun kamer schoon te houden. Zij geven een ontroerend getuigenis van directe dagelijkse hulp bij het oplossen van hun problemen.

Tenzij we tot de groep behoren die aldus wordt gezegd, kunnen wij ons teleurgesteld, in de war en zelfs schuldig voelen bij zulke verklaringen. Het helpt mij om me ervan bewust te zijn dat het gebod om „altijd te bidden” ons gedrag behoort te omschrijven, en dat er geen daaraan verbonden voorwaarde is die de Heer verbindt om „altijd te antwoor-

den.” Indien Hij dat verkiest, doet Hij dat omdat Hij ons allemaal anders behandelt.

Wanneer iemand echter met zijn gehele ziel bidt en toch geen leiding bij belangrijke zaken voelt, denkt hij misschien dat het hem aan geloof ontbreekt, of dat God verkiest om hem niet te helpen, of dat Hij niet kan helpen, of dat Hij niet bestaat.

De verhouding die elk van ons via het gebed met God heeft is persoonlijk en de ervaring van de een kan niet model staan voor alle anderen. Onze behoeften variëren en bijgevolg variëren ook de antwoorden van God op de gebeden.

Zowel voor als na mijn huwelijk heb ik meer hulp in antwoord op mijn gebeden ontvangen dan ik nu kan opnoemen. De hulp kreeg ik bij grote en kleine, bij wereldse en treurige problemen.

En toch kon ik, toen ik voor de belangrijkste beslissing van mijn leven stond geen antwoord, geen hulp, noch zelfs het gevoel dat zijn Geest nabij was krijgen. Ik leerde Bob kennen in mijn tweede studiejaar aan de Brigham Young Universiteit. Zonder hem voelde ik mij alleen, ook al was ik onder goede vrienden; maar in zijn gezelschap werd ik mij bewust van de verschillen in onze levensstijl die problemen in ons huwelijk zouden kunnen veroorzaken.

Toen Bob mij ten huwelijk vroeg, vroeg ik God om mijn besluit te bevestigen, daar ik mijn besluit niet vertrouwde. Met mijn gehele ziel vroeg ik Hem om mij dat „brandende gevoel” in mijn hart te geven als het goed was dat ik met Bob trouwde, of mijn „gedachten te verdoeven” indien het verkeerd was; ik heb geen brandend gevoel gehad, noch een verdooving van gedachten. Daar ik me afvroeg of ik wel voldoende geloof had, stelde ik de vraag anders en vroeg of het juist was om mijn verloving te verbreken; opnieuw kreeg ik noch een bran-

dend gevoel noch verdooving van gedachten.

Tweeëntwintig maanden nadat we elkaar hadden leren kennen trouwde ik met Bob in de tempel te Alberta. Ik had geen enkele duidelijk te herkennen verzekering ontvangen dat het goed was om dit te doen, noch dat het beter zou zijn om het niet te doen. Ik had de beslissing zelf genomen. Hiermee verbond ik mij aan een verhouding die risico's meebracht en die geen enkele garantie had, behalve hetgeen wij elkaar in het bijzijn van de belangrijkste getuigen beloofden. Die toezegging en die beloften waren helemaal de mijne en ik weet nu dat het nodig was deze dingen te doen zonder ertoe geboden te zijn.

Ik weet nu dat ik wilde dat God alle risico's uit mijn huwelijk weg zou nemen en hoopte dat Hij mij een goede band met mijn echtgenoot zou garanderen. In plaats daarvan eiste God dat ik zelf mijn problemen zou oplossen en zelf de toezegging zou doen. Tijdens het proces waarin wij naar elkaar toegroeiden, hebben Bob en ik avontuur en verdriet, groei, vereenzelving en grote vreugde beleefd. De meeste mensen hebben een positief antwoord nodig op de vraag of hun partnerkeuze juist is; ik had een antwoord nodig dat uit stilte bestond opdat ik op de genoemde wijze zou kunnen groeien. Mijn situatie is waarschijnlijk heel zeldzaam. Ik ben ervan overtuigd dat het in de meeste gevallen heel onverstandig is om zonder de positieve getuigenis van de heilige Geest een huwelijksverbond aan te gaan.

Ik ken mensen die net zoals ik, geen antwoord op hun gebed hebben gevoeld, terwijl zij zich op een belangrijk kruispunt van hun leven bevonden. Deze mensen probeerden om het goede te doen, wilden het goede doen en vroegen in geloof om leiding of hulp op een tijdstip waarop zij zich ontoereikend voel-

den om te kiezen of om te ontdekken wat het beste zou zijn voor hen en voor degenen die van hen afhankelijk waren. Het zijn mensen die in God en in zijn goedheid geloofden en die dat nog doen. Velen spreken nu over hun toename in wijsheid, capaciteiten, geloof en liefde door de strijd die zij doorstonden.

Soms wordt een gebed niet beantwoord, omdat wij dat in ons hart eigenlijk niet willen. Mijn man las in het Boek van Mormon toen hij tegen de twintig liep en hij ontving het vertrouwen dat het mogelijk was om met de Heer te communiceren. Hij zegt dat hij die ontzagwekkende stap uitstelde, niet omdat hij dacht dat het onmogelijk was, maar meer omdat hij nog niet klaar was voor die grote stap. Op zekere dag reed hij te paard de bergen in, steeg af en knielde neer om te bidden. Terwijl hij de mogelijkheden overwoog van de persoonlijke verandering en verantwoording die zouden ontstaan wanneer de Heer met hem communiceerde, begon hij te beseffen dat hij nog niet bereid was om zijn gezellige levensstijl vaarwel te zeggen in ruil voor de goedkeuring van de Heer. Hij was er zo van overtuigd dat de Heer hem zou antwoorden, indien hij Hem zou vragen, dat hij zich op dat moment voor het eerst intens bewust werd dat hij niet werkelijk een zo grote verandering wilde doormaken als die communicatie zou vergen. Hij stond op en reed weg.

Enkele maanden later wendde hij zich weer tot de Heer en deze keer was hij meer bereid om de communicatie en de verantwoordelijkheid te aanvaarden. En bij die gelegenheid antwoordde de Heer inderdaad.

Die eerste keer was niet de Heer onwillig, maar Bob. Hij wilde de Heer behagen en hij wilde dat de Heer goed over hem dacht, maar hij wilde niet echt de gemakken van de wereld opgeven — niet werkelijk weten dat het evangelie waar

was, en niet werkelijk al helemaal volwassen zijn. De Heer kende zijn hart beter dan hijzelf en bij beide gelegenheden stond Hij hem zijn diepste verlangens toe.

Misschien zijn er vele gelegenheden waarbij wij denken te weten wat onze bedoelingen bij het bidden zijn en toch kent ons hart „verborgen verlangens” die de Heer herkent en eerbiedigt. Onze verborgen verlangens staan onze bewuste verlangens vaak in de weg. De Heiland heeft ons daarom aangeraden om ons dikwijls met eenvoudigheid des harten voor te bereiden wanneer wij gaan bidden.

De meeste mensen zijn dankbaar gestemd over hun ervaringen met gebeden die niet beantwoord leken te worden. Er zijn echter vele soorten gebed en sommige mensen die nog worstelen met problemen waarvoor geen hulp lijkt te bestaan, ontvangen misschien weinig vertroosting via de ervaringen waardoor het geloof van anderen wordt versterkt. Hun problemen met gebeden die niet duidelijk worden beantwoord, zijn niet gemakkelijk op te lossen via de gewone weg van vergelijken en redeneren.

Indien wij geloven dat God goed en bekwaam is en dat Hij ons liefheeft, dan kunnen we aannemen dat Hij hetgene toestaat wat uiteindelijk het allerbeste voor zijn kinderen is, of dat nu tussenkomst inhoudt bij het weer, een goede gezondheid of pijn of dood of juist het tegenovergestelde. Zelfs wanneer wij „het allerbeste” op dat moment niet kunnen herkennen of begrijpen en zelfs als we pijn lijden of onder zorgen gebukt gaan, dan nog stellen we vertrouwen in zijn antwoord op ons gebed, hoewel wij het antwoord niet kunnen aantonen.

Indien wij echter twifelen aan zijn bestaan, zijn goedheid, zijn macht of in het bijzonder zijn liefde voor ons, kunnen „onbeantwoorde” of niet herkende ant-

woorden op onze gebeden om hulp verschrikkelijk zijn. Uiteindelijk bepalen de kracht van iemands geloof in God en zijn begrip van zijn doelen zijn gevoelens betreffende gebeden, waarop hij geen antwoord bespeurt.

Onze Schriften zeggen ons herhaaldelijk om de Heer te vertrouwen, Hem te loven, Hem te verheerlijken, Hem te eren, en zijn macht en majesteit te verkondigen. Ik geloof niet dat God ons vertrouwen, lof en eer nodig heeft om Hem als God te bevestigen: Hij weet wie Hij is. Nee, het zijn wij die het vertrouwen nodig hebben dat ontstaat wanneer wij Hem begrijpen, daar wij niet in staat zijn onze wereld, met al haar pijn en verdriet te begrijpen.

Het oude Israël vond het moeilijk om het vertrouwen in God te handhaven, voornamelijk omdat zij de aanwijzingen die God hen daartoe gaf niet ter harte namen. Voor vele joden, Nephieten en christenen heeft een voortdurend vertrouwen in de Heer meer studie, wilskracht, verlangen, ervaring en gebed vereist dan zij bereid waren te geven. Degenen die God het beste kennen en vertrouwen zijn zij die de Schriften bestuderen, erover nadenken, in hun dagelijks leven de erin vervatte aanwijzingen opvolgen en die bidden, niet alleen om hun dankbaarheid te uiten of om hulp te vragen maar om een band met God te ontwikkelen.

Kan iemand onder ons letterlijk brood eten en denken dat het steen is? Of naar een vis kijken en denken dat het een slang is? Of een ei vasthouden en de steek van een scorpioen voelen? Ik veronderstel dat het mogelijk is dat wij aan een dergelijke illusie blootstaan, maar in dat geval is onze waarneming verdraaid en niet het voorwerp.

God is geen produkt van de menselijke redenering en daarom is Hij niet beperkt tot het begrip dat de mens van Hem

heeft. Wij zijn zo gezegend om in een tijd te leven waarin Hij ons heeft laten weten hoe wij Hem en zijn wegen beter kunnen leren kennen, indien wij dat willen. Wij kunnen koude steen proeven of de steek

van een schorpioen voelen als ons gebed niet beantwoord wordt; of wij kunnen brood, vis en eieren eten en daardoor groeien door op zijn liefde te vertrouwen en zijn zegeningen te leren onderkennen.

hoe kunt u voorkomen, dat uw ster-abonnement verloopt?

tenzij u voor een aantal jaren vooruit hebt betaald dient u voor eind november uw ster-abonnement te verlengen aangezien alle abonnementen per 31 december aflopen.

de wijk-/gemeenteamttenaren zijn formulieren toegezonden voor de verlenging van uw abonnement. ster-vertegenwoordigers of priesterschapsleiders zullen u over de verlenging van uw abonnement benaderen.

mocht dit voor 27 november niet gebeurd zijn, dan kunt u het zelf rechtstreeks opgeven bij:

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,
Porthstrasse 5-7, Postfach 50 10 70,
D-6000, Frankfurt/Main 50.

om zeker te zijn van prompte toezending van uw ster raden wij u aan de adreslabel van een u onlangs toegezonden sterenvelop bij te sluiten of dit zeer nauwkeurig over te nemen.

vermeld ook de naam van uw huidige wijk of gemeente en ring of zendingsgebied. zodra uw betaling is ontvangen zal verzending plaatsvinden.

op die manier zult u geen enkel exemplaar missen van het officiële kerkorgaan voor uw gebied.

De huisonderwijzers tijdens een aardbeving

H. Bruce Bowman

Op een zonnige middag in mei 1970 keerden mijn junior-collega en ik naar onze flat terug. Wij zouden even rusten en studeren voor wij naar de Avondmaalsvergadering zouden gaan van de eerste gemeente van Trujillo in Peru. (Deze maakte deel uit van het zendingsgebied Andes.) Ik lag in het bovenste bed te lezen toen het incens hevig begon te dansen.

Daarna viel het bureautje om en zelf zag ik de ladenkast over de vloer „wandelen.” Ik zocht koortsachtig naar het Spaanse woord dat ik had gehoord, maar nog nooit had gebruikt ... terremoto! aardbeving!

De schade in Trujillo viel mee, maar de inwoners van Chimbote, een vissershaven die ongeveer 145 kilometer ten zuiden van Trujillo ligt, waren genoodzaakt

hun huizen te verlaten. Omdat de zendelingen pas waren overgeplaatst, was er geen enkele zendeling die langer dan twee weken in de stad was, en daar zij de leden niet kenden, maakten zij zich bezorgd over het opsporen van de heiligen die nu verspreid waren. Een van de zendelingen was gemeentepresident; de zondag dat de aardbeving plaatsvond was zijn eerste zondag in die stad.

Ik was in Chimbote een half jaar lang collega geweest van de voormalige gemeentepresident. Daar ik de leden vrij goed kende, werd mij gevraagd om naar Chimbote te reizen en te helpen bij het opsporen van de leden en het vaststellen van hun levensbehoeften.

Ik schrok enorm toen we in Chimbote aankwamen. De stad lag voor meer dan tachtig procent plat. De meeste hutten en huizen van in-de-zongedroogde stenen waren door het hevige beven in elkaar gestort; wat nog overeind stond was zo beschadigd dat het levensgevaarlijk was geworden om erin te wonen. Ik had het gevoel dat het een moeilijke taak zou worden om alle 175 leden van de gemeente op te sporen, omdat bijna alle punten van herkenning vernietigd waren.

Samen met de zendeling die gemeentepresident was ging ik eerst naar het huis van de presidente van de Zustershulpvereniging, Hermanna (Zuster) Cigarro, waar wij onze bagage achterlieten. De volgende uren besteedden wij aan lopen, vragen en nog meer lopen in een poging om de heiligen te vinden. Daar hun huizen vernietigd waren, hadden de meesten groepjes gevormd om samen te kamperen. Velen hadden hun woonbuurt verlaten om dichterbij de andere heiligen te zijn en velen waren vertrokken zonder hun buuren te vertellen waar zij heengingen.

Na ongeveer vijf uur lopen vonden wij per ongeluk een aantal leden van de gemeente. Zij waren hun kamp aan het

inrichten tussen de overblijfselen van het huis van een van de zusters. Het leek erop dat zij nog verheugder waren om ons te zien, dan wij om hen te vinden. Toch was ik ontmoedigd en vreesde ik dat het moeilijk zou zijn om de anderen te vinden.

Ik vroeg of iemand wist waar wij hermanno (broeder) Cardenas, de eerste raadgever van de gemeentepresident, konden vinden. Ik werd naar een ander gedeelte achter in het kamp gestuurd, waar ik hem aantrof terwijl hij zijn kinderen naar bed bracht. Nadat wij begroetingen hadden uitgewisseld en onze dankbaarheid hadden geuit over het weerzien, vroeg ik hem of hij enig idee had hoe we de andere broeders en zusters van de gemeente konden vinden.

Ik zie nog de geschrokken, gekwetste en teleurgestelde uitdrukking op zijn gezicht. Uit zijn broekzak trok hij een opgevouwen verkreukeld velletje papier en gaf het aan mij. „Broeder, ” zei hij nederig, „Wij hebben gedaan wat u ons hebt geleerd toen u het ouderlingenquorum hier les gaf. We hebben onze huisonderwijzers erheen gestuurd. Op dat vuile vel papier stond de plaats, de toestand en de gezondheidstoestand vermeld van, op twee na, alle gezinnen van de gemeente — alle inlichtingen waren vergaard en gerapporteerd door de huisonderwijzers.

Pas op dat moment werden wij er ons van bewust dat wij door onze onervarenheid vele uren hadden verknoeid met pogingen om de heiligen op onze manier op te sporen, in plaats van de manier van de Heer te gebruiken en via de priesterschapskanalen te werken. Op die dag in Chimbote hebben wij een getuigenis gekregen van wat goed-georganiseerde huisonderwijzers kunnen doen, en sinds die dag weet ik tenminste een van de vele redenen, die de Heer heeft om ons het huisonderwijs te geven. □

De Heer zal v

Ik werkte met een groep pioniers die de weg voor de heiligen door de staat Iowa moest voorbereiden, daarna had ik het voorrecht om naar Nauvoo terug te keren en mijn gezin, dat uit mijn vrouw en drie kinderen bestond, op te halen. Ik verhuisde hen naar Iowa. We reisden ruim 300 kilometer. Ik liet hen achter en reisde 160 kilometer terug naar de nederzettingen om levensmiddelen en andere benodigdheden op te halen.

Ik werd ziek en ik stuurde een boodschap naar mijn gezin om zich bij mij te voegen. De dag na aankomst werden mijn vrouw en twee van de kinderen ziek. Wij vonden onderdak in een armoedige hut, die echter op enige afstand van water lag.

Op zekere dag deed ik een poging om water te halen voor mijn zieke gezin, maar doordat ik verzwakt was, lukte het mij niet. Het werd avond en mijn gezin had hoge koorts en riep om water.

Deze uiterst beproevende omstandigheden riepen bittere gevoelens bij mij me op. Het leek wel of de Heer de duivel toestond om mij in mijn uiterste nood te beproeven, want uitgerend op dat moment kwam er een leider van de methodisten langs en merkte op dat ik er slecht aan toe was. Hij verzekerde mij dat hij een geriefelijk huis had, waar ik mocht komen wonen en dat hij van alles in overvloed had en me zou

Van vriend tot vriend

11/1979

Van vriend tot vriend

Door president Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

De trein met passagiers uit San Francisco baande zich een weg naar het oosten door de bergen die een muur vormden boven het ravijn van de rivier de Feather. Hoewel er nog veel sneeuw op enkele hooggelegen stukken lag, veroorzaakte de maartse zon beekjes die zich als watervalletjes over de rotsen stortten en de eikenbosjes en het gras begonnen al lichtgroene scheuten te vertonen. Enkele passagiers drukten hun gezicht tegen het raam om de schoonheid van het ravijn te zien; anderen sliepen. Een man die in een van de wagons zat deed geen van beide. Zijn gedachten waren bij de toespraak waarvoor hij was uitgeno-

digd. Hij moest die toespraak volgende week op de jeugdwerkvergadering van de algemene conferentie houden. Hij vroeg zich af wat hij zou kunnen zeggen om zijn liefde voor de kinderen tot uitdrukking te brengen.

Deze man heette Marion G. Romney. Hij pakte zijn Bijbel en zocht in het Nieuwe Testament hoofdstuk tien van het boek Marcus op, waar beschreven wordt hoe de Heiland de kinderen in zijn armen nam en zegende. Terwijl broeder Romney las, leunde hij bij het raam van de trein voorover met de Bijbel in zijn handen en zijn ellebogen steunend op zijn knieën. Hij las en herlas de woorden totdat het leek alsof hij de Heiland met de kinderen in zijn armen kon zien. Het beeld was zo prachtig dat broeder Romney het boek sloot, zich helemaal tegen de rugleuning drukte, en zijn ogen dicht deed terwijl hij biddend nadacht. Juist op dat moment rolde er een grote kei van de berg af en vloog door het raam waar hij zat de trein binnen. De kei schaaftte zijn gezicht en kneusde zijn rechterzij, maar hij was niet ernstig gewond. Toen broeder Romney een week later in het Tabernakel in Salt Lake City stond zei hij: „Als ik op dat moment nog naar voren geleund zou hebben, was ik vandaag beslist niet hier geweest.”

Zelfs als jongen kende broeder Romney een grote liefde en waardering voor de kerk.

„Ik leerde de activiteiten van het jeugdwerk kennen, toen ik als kind in Mexico woonde. Wij woonden in een vreemd land, waar wij met onze eigen handen en zonder hulp van de regering of van de kerk huizen, wegen en kanalen bouwden en alles wat de gemeenschap verder nodig had. Wij moesten lang en hard werken op onze boerderijen, in onze melkfabrieken en in onze boomgaarden. Wij moesten onze eerste levensbehoeften eruit halen, want anders moesten we het zonder stellen.

Maar zelfs in die primitieve omstandigheden aan het grensgebied van de beschaving, lieten mijn ouders erop dat ik naar het jeugdwerk ging. Ik herinner me het lokaal nog waar wij bij elkaar kwamen. Dat was in een gemeenschapsgebouw dat tegelijkertijd dienst deed als kerk, als school en als ontspanningsgebouw. Ik herinner me de toegewijde leerkrachten nog, de liederen die zij ons leerden en de lessen die zij gaven, en in het bijzonder de vele wandelingen

langs de rivier en de trektochten over de glooiende, met gras overdekte heuvels aan de voet van de bergen. Zelfs nu kan ik bij wijze van spreken nog de heerlijke lucht opsnuiven en het koele zand onder mijn blote voeten en tussen mijn tenen voelen, zoals ik dat vroeger na een zomerse bui deed.

De lessen die ik daar leerde en het streven dat tijdens die activiteiten in mij is gaan leven, zijn me altijd bijgebleven en hebben me door de jaren heen geleid.

Onze lerares leerde ons liederen uit het zangboek als „O, hoe lieflijk was de morgen?” „Een engel van de Heer,” „Ik weet dat mijn verlosser leeft” en „O, mijn Vader.”

Ik dank de Heer met mijn gehele hart en ik dank mijn leraressen omdat ik deze lofzangen in mijn jeugd heb geleerd. Door de jaren heen hebben zij door mijn gedachten gespeeld. Ik heb ze geneuried en gezongen tijdens de ontelbare kilometers die ik voor mijn huidige taak heb gereisd. Door hun boodschap hebben zij mij geïnspireerd om naar de hemel te reiken.” □

Het verschieten van de sterren

Door Iris Syndergaard

Jason C. Jones zette de kraag van zijn natte jas op, en probeerde nog verder onder de struik weg te kruipen, maar de kille regen siepelde er toch nog doorheen en maakte hem doornat.

Zal ik het ooit weer warm hebben? vroeg Jason zich af.

In die koude nacht van november 1833 dacht Jason terug aan die warme dag in juli, toen volgens hem hun moeilijkheden begonnen waren.

Die morgen had zijn vader tegen hem gezegd: „Ik moet voorraden halen in Independence, Jason. Knap de beschadigde omheining op. En denk eraan, je bent nu elf, dus je moet op je moeder en Jane passen.” Jason was die dag vroeg in de middag de omheining bij de weg aan het

opknappen, toen hij het geluid van dravende paarden hoorde.

Hij deed zijn hand boven zijn ogen en tuurde de weg af. Hij zag een heleboel mannen naderen op galopperende paarden. Toen zag hij ook dat alle mannen een of ander wapen bij zich hadden. Jason zag verscheidene geweren en enkele pistolen, maar de meeste ruiters hadden zwepen of knotsen bij zich.

De jongen beefde van angst. Zijn het bendeleden? vroeg hij zich af. Hij had verhalen gehoord over mannen die de heiligen bedreigden en soms als zijn vader en moeder dachten dat beide kinderen sliepen, had Jason hen horen fluisteren over moordpartijen.

Alle ruiters op een na reden de jon-

gen voorbij. De enige die stopte bracht zijn paard vlakbij Jason en schreeuwde: „Ben jij een van die mormoonse knapen?”

Jason knikte.

„Zeg maar tegen je ouders dat ze moeten ophoepelen,” schreeuwde de man. „Jullie zijn ongewenst hier in Jackson County, Missouri.”

Jason kon geen woord uitbrengen en de man reed weg.

Nadat zijn vader was thuisgekomen, vertelde Jason hem over de mannen en vroeg: „Waarom zijn wij hier ongewenst, vader? Wij doen toch niemand kwaad, wel?”

Zijn vader keek verdrietig. Hij was even stil en toen legde hij uit: „Ik geloof dat de mensen vinden dat er hier te veel mormonen komen wonen.”

Jason herinnerde zich dat de zomer op hun boerderij verder vredig was gebleven, maar veel andere gezinnen hadden het er niet zo goed afgebracht. Op zekere avond reed zijn vader weer naar Independence. Er werd een vergadering gehouden zodat de mormoonse leiders en de andere mannen die uit het gebied waren afgevaardigd hun problemen konden bespreken.

Voor hij wegging had Jasons vader hem toegeknikt en opnieuw gezegd: „Zorg goed voor je moeder en Jane, jongen. Ik kom gauw terug.”

Maar er waren twee weken voorbijgegaan en zijn vader was niet teruggekomen. Die dag liep Jason tegen de avond naar de weg. Hij tuurde in de richting van de stad, in de hoop dat hij zijn vader zou zien komen. Wat Jason in plaats daarvan zag, deed hem verstijven van angst. Hij vloog terug naar thuis en sloot de deur.

Voor hij sprak, haalde hij diep adem. „Moeder, ” zei Jason toen rustig, „er komen een aantal mannen aan.”

Zij moeder sprong overeind. Het overhemd dat zij zat te verstellen viel ongemerkt op de grond. „Misschien kunnen we door de achterdeur wegkomen, Jason,” stelde ze met een bevende stem voor. „Laten we voortmaken en . . .”

Voor zijn moeder klaar was met spreken duwde een kolossale man de deur open.

„D'r uit met jullie, mormonen.” bulderde hij. „We gaan jullie huis platbranden.”

Jason kon niet geloven wat hij die man hoorde zeggen. Toen waren er buiten geluiden in de tuin en Jason wist dat de schuur en de andere bijgebouwen vernield werden.

Jason hielp zijn moeder haar omslagdoek en die van Jane te zoeken. Hij greep een mand en begon er eten in te gooien, maar de grote man griste de mand weg en schreeuwde: „Hoepel op. Maak dat je eruit komt

voor 't huis rondom je afbrandt.”

Jason en zijn moeder en Jane renden naar buiten, de weg op. Ze stopten enkele keren om achterom te kijken naar de vlammen die rond hun huis dansten, terwijl het afbrandde. In de loop van die nacht voegden andere dakloze vrouwen en kinderen zich bij hen. Zij staken een platgebrande prairie met sneeuwkorsten over. Iedere keer als zij wilden uitrusten, werden zij door mannen te paard opgejaagd.

De opgejaagde mensen reisden alsmaar naar het noorden, naar de Missouri. Op zekere avond bereikten ze de rivier.

De oever stond vol huisraad, dozen, voorraden, dieren en mensen die op hun beurt wachtten om de rivier over te steken. Er was slechts een veerbootje beschikbaar.

Kort na het invallen van de duisternis raakte Jason zijn moeder en Jane kwijt. Nu stroomde de regen neer en Jason zat ineem gedoken onder de struik. Hij voelde zich wanhopig elendig en eenzaam, terwijl hij nadenkt over alles wat er was gebeurd sinds die dag in juli toen die man had geschreeuwd: „Jullie zijn ongewenst.”

Toen bedacht Jason wat hij kon doen. Hij knielde in de modder neer en bad om hulp.

Tenslotte dutte hij in. Maar de krenten van de mensen aan de oever van de rivier maakten hem al gauw weer wakker, en Jason kroop onder zijn struik vandaan.

Het regende niet meer en iedereen keek omhoog. Jason keek ook om-

hoog, en wat hij zag vervulde hem met verbazing.

De hemel was een donkerblauwe achtergrond voor een wonderbaarlijk schouwspel van verschietende sterren die met heldere vlammen naar beneden kwamen. Het was alsof de sterren ter plaatse uiteen spat-ten en dan naar beneden in de richting van de aarde vielen.

Het leek Jason toe dat iedere ster in de hemel naast de mensen in de rivier zou vallen.

Nadat het schitterende schouwspel langzamerhand was afgenomen, dacht Jason opnieuw aan zijn zorgen. Hij zuchtte en huiverde terwijl hij zijn jas dichtert om zich heen trok. Op dat moment voelde hij een hand op zijn schouder en Jason keek op en zag zijn vader.

„O, vader,” snikte hij, „ik ben zo blij u te zien.”

Zijn vader omarmde hem stevig. „Ik heb je moeder en Jane ook gevonden,” zei hij. „Kom.”

De man en de jongen liepen samen langs de oever van de rivier. Voor een tent brandde een warm vuur en in de opening kon Jason zijn moeder en zijn zusje zien.

„Nu ons gezin weer bij elkaar is, is zelfs een tent een thuis,” zei vader, terwijl hij Jason zachtjes de tent in duwde naar de gezinsleden die hem verwelkomden. □

SWISS TEMPLE

ROOSTER VOOR 1980

DIENSTEN EN TALEN

Evenals in de voorgaande jaren worden in 1980 voor elk taalgebied binnen het werkgebied van de Zwitserse temple meerdere tempelweken gehouden. Een "tempelweek" loopt van dinsdag tot en met vrijdag. Op elk van deze vier dagen zullen drie endowmentdiensten in de taal van die week gehouden worden (op de woensdagen en donderdagen vier). Voor de zaterdag is een vast maandelijks rooster opgesteld. Op de maandagen is de temple gesloten. In 1980 beginnen de diensten zaterdag op 5 januari.

TOEGANGSTIJDEN

Dienst A 6.55 tot 7.20 v.m.
 Dienst B 9.40 tot 10.00 v.m.
 Dienst C 12.50 tot 13.10 n.m.
 Dienst D 14.50 tot 15.10 n.m.

Op de 1e, 4e en 5e zaterdag van elke maand zijn alle diensten in het Duits. (Vrijdag voor de 2e Zaterdag 17.00 - 17.20 uur)
 Op de 2e zaterdag zijn de eerste 2 diensten in het Engels en de 3e in het Duits.
 Op de 3e zaterdag zijn alle diensten in het Frans.

TEMPELWEEKEN

Datum	Talen	RING of Zending	Datum	Talen	RING of Zending
JAN 5	Duits	HELSEINKI, Helsinki	JUL 1-4	Duits	HAMBURG, HANNOVER
JAN 8-11	Fins	HELSEINKI, Helsinki	JUL 8-11	Fins	HELSEINKI, Helsinki
JAN 15-18	Spaans	Barcelona, Madrid, Sevilla	JUL 15-18	Zweden	STOCKHOLM, Stockholm
JAN 22-25	Duits	BERLIJN, MÜNCHEN, Wenen	JUL 22-25	Spaans	Barcelona, Madrid, Sevilla
JAN 29 - 1	Zweden	GÖTEBORG, STOCKHOLM, Göteborg, Stockholm	JUL 29 - 1	Duits	FRANKFURT, Frankfurt
FEB 5-8	Duits	Hamburg, München, Zürich	AUG 5-8	Duits	STUTTGART, ZÜRICH
FEB 12-15	Ital.	Pasova, Rome	FEB 12-15	Nederl.	UTRECHT, Amsterdam, Antwerpen
FEB 19-22	Ital.	Catania, Milaan	FEB 19-22	Engels	Serviceimen, FRA KAI SITU
FEB 26-29	Duits	HAMBURG, HANNOVER	FEB 26-29	Frans	Genève, Toulouse
MAR 4-7	Engels	Serviceimen, FRA KAI SITU	SEP 2-5	Ital.	Catania, Milaan, Padova, Rome
MAR 11-14	Deens	AARHUS, KOPENHAGEN	SEP 6	Duits	Gesloten
MAR 18-21	Nederl.	UTRECHT, Amsterdam, Antwerpen	SEP 9-29	---	HELSEINKI, Helsinki
MAR 25-28	Fins	HELSEINKI, Helsinki	SEP 30 - 3	Fins	HAMBURG, HANNOVER
APR 1 - 4	Frans	BRUSSEL, PARIJS, Brussel, Parijs	SEP 7-10	Duits	AAREUS, KOPENHAGEN
APR 8-11	Duits	STUTTGART, ZÜRICH	SEP 14-17	Deens	BERLIJN, MÜNCHEN, Wenen
APR 15-18	Duits	DORTMUND, DÜSSELDORF	SEP 21-24	Duits	Hamburg, München, Zürich
			SEP 28-31	Duits	

APR 1-4	FRANS	BRUSSEL, PARIJS,	BRUSSEL, PARIJS, Brussel, Parijs	14-17	Deens	AARHUS, KOPENHAGEN
8-11	Duits	STUTTGART, ZÜRICH	STUTTGART, ZÜRICH	21-24	Duits	BERLIJN, MÜNCHEN, Wenen
15-18	Duits	DORTMUND, DÜSSELDORF, FRANKFURT	DORTMUND, DÜSSELDORF, FRANKFURT, Frankfurt	28-31	Duits	Hamburg, München, Zürich
22-25	FRANS	Genève, Toulouse	Genève, Toulouse	NOV 4-7	Engels	Serviceemen, FRA KAI STU
APR 29-2	Duits	BERLIJN, MÜNCHEN, Wenen	BERLIJN, MÜNCHEN, Wenen	11-14	FRANS	BRUSSEL, PARIJS, Brussel, Parijs
MEI 6-9	Zweden	GÖTEBORG, Göteborg	GÖTEBORG, Göteborg	18-21	Nederl.	UTRECHT, Amsterdam, Antwerpen
13-16	Ital.	Catania, Milaan	Catania, Milaan	25-28	Zweden	GÖTEBORG, STOCKHOLM, Göteborg, Stockholm
20-23	Duits	Priesterschapsweek	Priesterschapsweek	DEC 2-5	Duits	STUTTGART, ZÜRICH
27-30	Duits	Hamburg, München, Zürich	Hamburg, München, Zürich	9-12	Duits	DORTMUND, DÜSSELDORF
JUN 3-6	Ital.	Padova, Rome	Padova, Rome	16-19	FRANS	FRANKFURT, Frankfurt
10-13	FRANS	BRUSSEL, PARIJS, Brussel, Parijs	BRUSSEL, PARIJS, Brussel, Parijs	Genève,	Toulouse	Genève, Toulouse
17-20	Duits	DORTMUND, DÜSSELDORF	DORTMUND, DÜSSELDORF	23-2	—	Gesloten
24-27	Deens	AARHUS, KOPENHAGEN	AARHUS, KOPENHAGEN	JAN 3	Duits	Gesloten

EIGEN ENDOWMENT EN VERZEKELINGEN

Leden die hun eigen endowment willen ontvangen dienen het zo te regelen dat zij op de dinsdag gedurende een van de hun toegewezen tempelweken naar de temple komen om 7.00 v.m.

Zendingen die hun zendingoproep schriftelijk hebben ontvangen kunnen hun eigen endowment ontvangen in een van de diensten B of C. Zij dienen twee uur voor de bovengenoemde toegangstijden van de diensten B of C bij de deur van de tempel aanwezig te zijn. Zij moeten het zo regelen dat zij meerdere diensten kunnen meemaken.

Toekomstige echtparen wordt verzocht om hun huwelijksdatum zo te plannen dat zij zo spoedig mogelijk na de voltrekking van het burgerlijk huwelijk naar de temple kunnen komen om verzegeld te worden.

Zij dienen hun trouwboekje mede te brengen. Indien er kinderen aan de ouders verzegeld moeten worden dient er een volledig ingevulde gezinslijst, getypt en grondig nagezien, te worden medegeonnen naar de tempel. Voor geadopteerde kinderen dienen ook de bewijzen van adoptie te worden meegebracht.

Reserveringen voor normaal onderdak of bijzondere wensen dient u via uw ring- of zendingspresident of de coördinator van de templereis te doen, die ze op het speciale formulier voor onderdak in twee vond aanvraagt en door de ring- of zendingspresident naar de temple wordt gezonden, twee weken voor de geplande reis. De doorgroepen zullen voor hun eigen onderkomen moeten zorgen, buiten de Herberg.

Het adres van de tempel is: SWISS TEMPLE

Tempelstrasse 4

CH-3052 Zollikofen

Mijn vriendinnetje Rena

Door Jennifer R. Grant

Nadat mijn ouders en ik naar een nieuwe buurt waren verhuisd, werd mijn leven veranderd door een eersteklassertje dat Rena Byrd heette. Ik was eenentwintig, en op een winterse dag in oktober was ik aan het voetballen met de kinderen van de familie Byrd, toen zij naar binnen werden geroepen om zich klaar te maken voor de kerk. Toen ik Rena uit nieuwsgierigheid naar haar kerk vroeg, legde zij me uit dat zij lid was van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, een kerk waar ik nog nooit eerder over had gehoord. Die dag vroeg Rena me in een opwelling of ik met haar mee wilde naar de kerk (Jeugdwerk) om haar KGW-klas bij te wonen.

Toen ik met Rena meeding om haar moeder te vragen of dat mocht, glimlachte mevrouw Byrd en zei: „Natuurlijk.” Daarna vroeg Rena me in haar onschuld of ik ook gedoopt wilde worden. Rena's onverwachte vraag bracht haar moeder een beetje in verlegenheid, maar ik lachte erom. Dus gingen we naar het Jeugdwerk en daar werd ik in verle-

genheid gebracht, maar het was maar even. Het was nogal onge- woon dat een studente het Jeugdwerk bijwoonde.

Een van de liederen die de kinderen zongen was „Ik ben een kind van God.” Wat een prachtig lied was dat. Diezelfde week nog begonnen de zendelingenusters mij bij Rena thuis te onderwijzen. Tijdens de eerste les vroegen zij mij of ik bereid was te bidden om te ontdekken of Joseph Smith een profeet was. Ik vertelde hen dat ik daar graag over wilde bidden, maar dat ik het antwoord al wist. Ik was zo onder de indruk van wat ik zag en hoorde dat ik binnen drie weken gedoopt werd. Kort na mijn doop werd ik als tweede raadgeefster in het Jeugdwerk geroepen. Wat was dat heerlijk. De kerk is in mijn leven het belangrijkste. Ik weet dat de kerk waar is en dat er in deze tijd profeten op aarde zijn. Mijn getuigenis is geweldig gegroeid.

Wat ben ik dankbaar dat een klein meisje iets had dat zo kostbaar was dat zij het met anderen wilde delen.

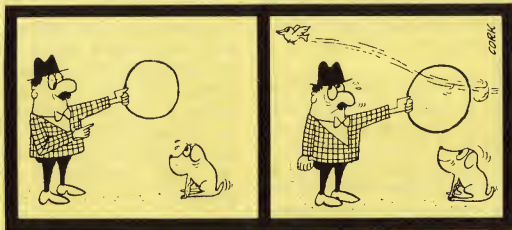
Voor de grap

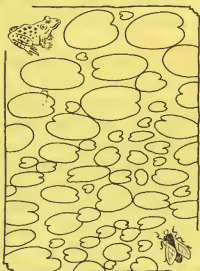

PUNTENPUZZEL

Door Roberta L. Fairall

Verbind de genummerde punten en dan heb je een tirannosaurus getekend.

Kikkerhapje

Door Walt Trag

Help de kikker om de vlieg te vangen zonder op een liekeblad te komen.

De drijvende naald

Door Richard Latta

Het verrast je misschien, maar een stalen naald kan op het water drijven. Om dit ongewone kunststukje uit te halen heb je een naald, een paperclip en een glas water, dat bijna tot de rand gevuld is, nodig.

Buig eerst de paperclip zoals op het plaatje te zien is, leg de naald er voorzichtig op, zodat zij in evenwicht is en er niet afvalt. Laat de paperclip nu voorzichtig zakken, terwijl de naald erop blijft liggen, totdat de naald op het water drijft. Breng de paperclip nog iets dieper in het water en haal haar er dan heel voorzichtig uit zonder de naald te raken.

Opmerking: Zorg dat de naald volkomen horizontaal blijft. Wanneer een van de uiteinden van de naald het water eerder raakt, wordt de oppervlaktespanning die de naald doet drijven verstoord en zinkt de naald naar de bodem.

Ken je kerkgeschiedenis

Door Sharon Whitehead en Tove Ludvigsen

Kies uit de onderstaande lijst het feit dat het eerste heeft plaatsgevonden. Zet daar nummer 1 achter. Kies vervolgens het feit dat daarna heeft plaatsgevonden. Zet daar nummer 2 achter. Ga zo door totdat je alle feiten op volgorde hebt gezet.

- A. De kerk werd in Fayette (New York) georganiseerd.
- B. Brigham Young leidde de pioniers over de vlakten.
- C. De engel Moroni verscheen aan Joseph Smith.
- D. Joseph Smith en Oliver Cowdery ontvingen het Melchizedekse priesterschap van Petrus, Jakobus en Johannes.
- E. De tempel te Nauvoo werd ingewijd.
- F. Joseph Smith werd op 23 december 1803 geboren te Sharon, Windsor County (Vermont).
- G. De kerk verhuisde naar Kirtland (Ohio).
- H. Johannes de Doper bevestigde het Aaronische priesterschap op Joseph Smith en Oliver Cowdery.
- I. De heiligen werden uit Nauvoo verdreven.
- J. Joseph Smith kreeg een visioen in een bos.
- K. Joseph Smith en zijn broer Hyrum stierven als martelaars in Carthage (Illinois).
- L. Joseph Smith zag de gouden platen, de Urim en Thummim en de borstplaat.
- M. Een stuk moeras werd veranderd in de prachtige stad Nauvoo.

Antwoorden:
A, 7, B, 13, C, 3, D, 6, E, 10, F, 1, G, 8,
H, 5, I, 12, J, 2, K, 11, L, 4, M, 9.

De reserve Pitcher

David was al een heel seizoen lid van de peanut, van de plaatselijke honkbalvereniging. Meer dan wat ook wilde hij lid worden van het echte team en er pitcher zijn. Hij miste geen enkele training en geen enkele wedstrijd. Als zijn vader of oudere broer even tijd hadden wilde hij met hen oefenen. Zelfs als David naar de televisie keek droeg hij zijn handschoen en hij gooide de bal automatisch van de ene in de andere hand. Hij vergat de handschoen wel eens uit te doen als zijn moeder hem aan tafel riep en dan moest het hele gezin wachten tot David zijn handschoen had opgeborgen, zijn handen had gewassen en aan tafel kwam.

Tegen het einde van het seizoen zei de trainer dat alle peanuts op een bepaalde zondagmorgen op het veld moesten komen voor een speciale training om hun foto te laten nemen. „Ik kan niet op zondag,” zei David. „Je zorgt maar dat je komt,” zei de trainer, „want nadat de foto's zijn gemaakt gaan we de samenstelling van het team voor het nieuwe seizoen bespreken.”

Gewoonlijk rende David na een wedstrijd of na zijn training naar huis. Maar op deze avond was hij laat, en hij gaf bijna geen antwoord wanneer een van de gezinsleden hem iets vroeg. Hij was de hele week buitengewoon rustig, maar hij ging op zondag niet naar het sportveld. Maandag was hij weer bij de training en hij miste geen enkele training daarna. Tenslotte brak de dag aan waarop de jongens hun kennis en vaardigheid moesten tonen en het nieuwe team werd ingedeeld.

„Jij wordt een van onze vaste pitchers,” zei de trainer tegen David, „maar dan doet je altijd spelen als er een wedstrijd op het programma staat. Wij hebben je nodig en dat betekent dat je ook wel eens op zondag moet spelen.”

„Ik kan op zondag niet komen honkballen,” zei David.

„Dan wordt je reservepitcher in plaats van vaste pitcher,” antwoordde de trainer. Dat was het dan voor dat seizoen. Een enkele keer mocht David als pitcher optreden, maar dikwijls zat hij ernaast. De andere jongens van zijn team deden mee aan wedstrijden op zondag, maar David ging met zijn ouders en zijn broers en zusjes naar de zondagschool en naar de Avondmaalsvergadering.

In het voorjaar dat David tien was, riep de trainer de jongens weer bij zich om het nieuwe team samen te stellen. „David, we hebben je dit jaar nodig als vaste pitcher,” zei hij. „Maar dan moet je weleens op zondag meespelen.”

„Ik moet erover nadenken,” zei David. Nadat hij het probleem 's avonds met zijn vader had besproken, vroeg hij in een speciaal gebed om moed om datgene te kunnen doen, wat naar zijn beste weten goed was. De volgende dag zei hij tegen de trainer dat hij weer reservepitcher zou moeten zijn. De trainer schudde zijn hoofd alleen maar.

Er gingen enkele weken voorbij en David ontbrak nooit op de training. Op zekere avond riep de trainer de jongens bij zich. Hij legde uit dat David nooit op zondag zou kunnen meespelen, ook al had het team juist

op die dag dikwijls een wedstrijd. „Maar,” ging hij verder, „ik wil David toch graag als onze pitcher hebben. Als jullie het ermee eens zijn, kan David door de week onze pitcher zijn en dan nemen we een reservepitcher wanneer we op zondag moeten spelen. Wat vinden jullie ervan?”

Het was even stil. David kon bijna niet meer ademen. De leden van het team aarzelden maar even en daarna was elk lid van de peanuts het volkomen eens met het plan om voortaan op zondag een reservepitcher te nemen. □

Lezen, een heilig voorrecht

Door president Spencer W. Kimball

Toen ik nog heel klein was, las ik „Black Beauty” en „Beautiful Joe” en andere dierenverhalen en deze inspireerden mij met het verlangen goed voor dieren te zijn. Ik las boeken die mijn voorstellingsvermogen prikkelden, verhalen vol avontuur. Ik was nog heel jong toen „De laatste dagen van Pompeji” in mijn handen viel en mijn belangstelling zodanig opwekte dat ik geen rust had voordat ik deze begraven stad in 1937 had bezocht en de verwoesting die die Vesuvius teweeg had gebracht met eigen ogen had aanschouwd.

Mijn vader, Andrew Kimball, heeft de kerk lang gediend als lid van het Deseret Sunday School Union Board. Door zijn roeping ontving hij de gebonden exemplaren van het tijdschrift *de Juvenile Instructor*. Ik vond het heerlijk om door de jaargangen te bladeren en de artikelen en de vervolgh verhalen te lezen.

Mijn grootste avontuur was echter het lezen van de Bijbel. Vanaf mijn prilste jeugd genoot ik van vereenvoudigde en geïllustreerde bijbelverhalen, maar de Bijbel zelf lezen leek zo eindeloos lang en zo moeilijk te begrijpen dat ik dat vermeed totdat zuster Susa Young Gates ons ertoe uitdaagde. Op een ringconferentie in het teken van de OOV vroeg zij iedereen die de Bijbel helemaal had gelezen zijn hand op te steken. Uit die grote groep aanwezigen gingen er slechts een

paar handen aarzelend omhoog. Sommigen probeerden het uit te leggen door te zeggen: „Wij hebben hem niet helemaal doorgelezen, maar we hebben gedeelten bestudeerd.”

Dit bracht mij plotseling tot het onwrikbare voornemen om dat geweldige boek te lezen. Zo gauw ik na de vergadering thuiskwam begon ik aan het eerste vers van Genesis, en iedere dag las ik een beetje verder. Meestal las ik in mijn slaapkamer op zolder. Ik heb heel wat uren bij een olielampje zitten lezen, terwijl ik werd verondersteld te slapen.

Ongeveer, een jaar later was ik tot de laatste verzen van Openbaring gevorderd:

„Hij, die deze dingen getuigt, zegt: Ja Ik kom spoedig. Amen, kom Here Jezus! De genade van de Here Jezus zij met allen.”

Wat een voldoening voelde ik door het besef dat ik de Bijbel van de eerste tot de laatste letter had gelezen. Wat een triomf voor mijn geest. En welk een vreugde beleefde ik doordat ik nu een volledig beeld van de inhoud van de Bijbel had. Ik ben zuster Gates al meer dan een halve eeuw dankbaar voor de woorden die mij ertoe aanzetten om de Bijbel voor het eerst te lezen.

Ik kan jong en oud de Bijbel van harte aanbevelen. □

voorzien

Een voorval uit het leven
van Jacob Hamblin

helpen als ik het „mormonisme” zou verloochenen. Ik weigerde en hij reisde verder.

Daarna knielde ik neer en vroeg de Heer medelijden met ons te hebben in onze erbarmelijke omstandigheden en het hart te verzachten van iemand die ons in onze beproeving zou bijstaan.

Ongeveer een uur later kwam er een man langs die William Johnson heette. Hij had een kruik met twaalf liter water bij zich, zette die neer en zei: „Ik kwam vanavond afgemat thuis, want ik heb de hele dag met een dorsmachine gewerkt, maar toen ik ging liggen kon ik niet in slaap komen; iets vertelde me dat u

gebrek aan water leed. Ik heb de kruik gepakt, ben naar de bron van Custer gegaan en heb dit voor u gehaald. Ik heb nu het gevoel dat ik naar huis kan gaan om te slapen. Ik heb thuis volop kippen en andere zaken die goed zijn voor zieke mensen. Zodra u iets nodig hebt, zal ik het u geven.” Ik wist dat dit het antwoord van de Heer op mijn gebed was.

De volgende morgen kwamen er kwartels uit de bosjes; ze waren zo makkelijk te vangen dat ik zonder moeite kon pakken wat ik nodig had. Later hoorde ik dat de kampen van de heiligen op dezelfde wijze van voedsel waren voorzien. □

Blijf steeds leren

Marion D. Hanks
uit het presidium van het
Eerste Quorum der Zeventig

**Uit een toespraak gehouden voor
seminarieleerkrachten in 1970**

Broeder Marion D. Hanks vertelt een verhaal over een onbekende oude vrijster die volhield dat ze nooit een kans had gekregen om te leren. Dat zei ze mopperend tegen dr. Louis Agassiz, bekend bioloog, na afloop van een van zijn lezingen in Londen. Antwoordend op haar geklaag zei hij: „Zegt u dat u nooit de kans hebt gehad, mevrouw? Wat doet u voor de kost?”

„Ik ben niet getrouwd en help mijn zuster in haar pensioen.”

„Wat doet u dan allemaal?” vroeg hij.
„Ik schil aardappelen en snipper uien.”
Hij zei: „Mevrouw, waar zit u tijdens deze interessante maar huiselijke plichten?”

„Op de onderste tree van de keukentrap.”

„Waar rusten uw voeten op?”

„Op geglazuurde tegels.”

„Wat is een geglazuurde tegel?”

„Weet ik niet, meneer.”

Hij zei: „Hoelang zit u daar al?”

Zij zei: „Vijftien jaar.”

„Mevrouw, hier is mijn kaartje,” zei dr. Agassis. „Wilt u zo goed zijn mij een brief te schrijven over wat een geglazuurde tegel is?”

Ze nam hem au serieus, ging naar huis en zocht in het woordenboek en ontdekte dat een tegel een stuk gebakken klei was. Die definitie kwam haar te simpel voor om naar dr. Agassiz te sturen, dus ging ze na de vaat te hebben gewassen naar de bibliotheek en las in een encyclopedie dat een geglazuurde tegel verglaasde porseleinaarde en waterhoudend aluminium kiezelzuurzout is. Ze nam het woord „verglaasd” en las er alles over dat ze vinden kon. Toen bezocht ze een aantal museums. Ze verhuisde van het souterrain van haar leven naar een nieuwe wereld op de vleugels van het woord „verglaasd.” En eenmaal bezig nam ze het woord „waterhoudend,” verdiepte zich in de geologie en ging in haar studie terug tot de tijd dat God de aarde schiep en de kleibedden legde. Op een middag ging ze naar een steenfabriek en leerde daar de geschiedenis van meer dan 120 soorten bakstenen en tegels en waarom er zoveel moeten zijn. Toen ging ze ervoor zitten en schreef zesendertig bladzijden over het onderwerp geglazuurde bakstenen en tegels.

Er kwam een antwoord van dr. Agassiz: „Geachte mevrouw, dit artikel is het beste dat ik over dit onderwerp ooit on-

der ogen heb gekregen. Als u de drie woorden die met een sterretje zijn aangegeven wilt veranderen, zal ik het laten uitgeven en u ervoor laten betalen.”

Enige tijd later kwam er een brief met een cheque voor \$2510.- en onderaan een met potlood geschreven vraag: „Wat heeft u onder die bakstenen waargenomen?” Ze had geleerd dat tijd kostbaar is en antwoordde met een enkel woord: „Mieren.” Hij schreef terug en zei: „Vertel me over mieren.”

Ze begon mieren te bestuderen. Ze leerde dat er tussen de acht- en de vijftiengewintighonderd verschillende soorten mieren zijn. Sommige mieren zijn zo klein dat je er drie hoofd-tegen-hoofd op een speldeknop kan zetten en nog ruimte overhouden voor andere mieren. Andere mieren zijn tweeëneenhalve centimeter lang en marcheren in gesloten linie van zo'n 800 meter breed voorwaarts en drijven alles voor zich uit. Er zijn blinde mieren; mieren die op de middag van de dag dat ze sterven vleugels krijgen; mieren die zulke kleine mierenhoopjes maken dat er een vingerhoed overheen past; boerenmieren die melkkoeien houden en de verse melk leveren aan het flatgebouw van de aristocratische mieren van de buurt.

Na veel leeswerk en veel nauwgezette, intensieve arbeid, ging de vrouw ervoor zitten en schreef dr. Agassiz 360 bladzijden over het onderwerp. Hij gaf het boek uit en stuurde haar het geld, en zij ging alle landen van haar dromen bezoeken van de opbrengst van haar werk.

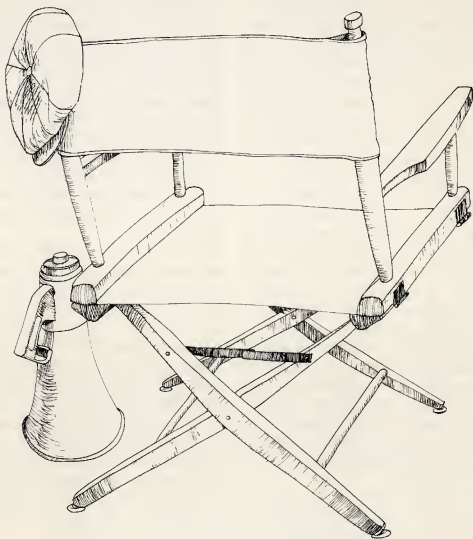
Ziet u in, bij het luisteren naar dit verhaal, dat wij allemaal met onze voeten zitten op verglaasde porseleinaarde en waterhoudend aluminium kiezelzuurzout met mieren eronder? Lord Chesterton geeft het antwoord: „Er zijn geen oninteressante dingen; er zijn alleen ongeïnteresseerde mensen.” Blijf steeds leren. □

Mijn eigen film

Door Dan Lindstrom

De meeste mensen zijn blij als zij er enkele weken op uit kunnen trekken, wanneer zij vakantie hebben. Ik ben blij als ik thuis kan zijn. Concertafspraken kunnen onze muziekgroep maandenlang van huis houden. Daarom voelde ik me waarschijnlijk zo ontspannen toen ik te rug was in Salt Lake City en met een

aardig meisje in de rij stond voor een film, waarvan ik dacht te kunnen genieten. Het was een populaire science-fictionfilm over de ruimte en de rij was erg lang. Mijn gedachten dwaalden af naar delen van afdeling 88 in de Leer en Verbonden. Afdeling 88 spreekt over de dag des oordeels.

De verzen 108 tot en met 110 gaan over een grote openbaring die zal plaatsvinden, tijdens dewelke iedereen onze daden zal kunnen zien. Deze verzen zeggen zelfs dat onze gedachten geopenbaard zullen worden en zij laten doorschemeren dat onze levensreis zal worden herschapen om te bewijzen dat het oordeel rechtvaardig is.

Ik had andere mensen die horen beschrijven als een film op een reuze scherm, maar die gedachte was nog nooit eerder echt tot mij doorgedrongen. Nu stormden die gedachten op me af. Als er een film van mijn leven zou worden gemaakt, zou ik dan ook maar half zo graag naar die film willen als naar die waarvoor ik nu in de rij stond? Zou ik een meisje mee willen nemen om die film te zien? Zou ik mijn bisschop mee willen nemen? Mijn vrienden? Zou ik de Heiland uitnodigen?

Wat als een eenvoudige gedachte was begonnen groeide geleidelijk uit tot diepzinnige bespiegelingen over mijn leven en de film die ik zou maken. De gedachte bleef lang nadat de bewuste film voorbij was en ik het meisje naar huis had gebracht in mijn hoofd rondspoken. Ik dacht er eigenlijk wekenlang over na. Ik kon mij niet losmaken van mijn zorg over het soort film dat ik zou maken.

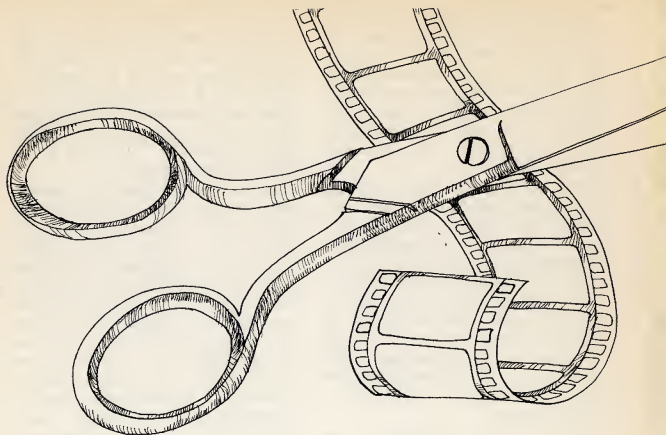
Wie wordt de ster van mijn film? wie anders zou de hoofdrol krijgen in de film „Dan Lindstrom op aarde,” dan Dan Lindstrom? Ik vond het boeiend. Het idee dat mijn naam daar het eerste zal verschijnen helpt mij als ik in de put zit of ontmoedigd ben. Ik hoef er slechts aan te denken dat de camera al mijn gedachten en handelingen vastlegt en ik word weer opgewekt en begin iets positiefs te doen.

In de film „s Mensen zoeken naar geluk” wordt ons geleerd dat wij allemaal verantwoordelijk zullen worden gehou-

den voor elke minuut van ons leven op deze planeet. Dat betekent dat mijn film misschien niet alleen laat zien wat ik heb gedaan, maar ook wat ik gedaan kon hebben, als ik mijn kansen goed had benut. Als ik daar over nadenk, helpt mij dat om te besluiten om mijn tijd verstandiger te gebruiken. Ik wil op heilige plaatsen gevonden worden.

Ik heb ook wat onderzoek op filmgebied gedaan. Ik heb in de bibliotheek bestudeerd wat een producer allemaal moet doen. Ik heb ontdekt dat alle risico's voor hem zijn. Hij beheerst het geld, dus is de grootste gok voor hem. Als de film goed aanslaat, verdient hij miljoenen; als de film niet aanslaat, kan hij straatarm worden. Ik moet de producer van mijn film zijn, dus zijn de risico's van deze film voor mij. Deze film vertelt over de verhoging of de buitenste duisternis, of ergens daar tussenin. Ik heb de controle over de produktie, ik bepaal waar wordt gefilmd en wat de kwaliteit van het eindresultaat wordt. De producer huurt ook de mensen voor de bijrollen en de figuranten. Ik doe dat, tot op zekere hoogte, ook voor mijn levensfilm, omdat ik bepaal wie er in optreden en hoe belangrijk hun rollen zullen zijn. De mensen met wie ik omga en degene met wie ik trouw, dat zijn beslissingen die ik moet nemen.

In elke film is de regisseur buitengewoon belangrijk. Satan is altijd meer dan gewillig om te regisseren. Hij wacht eigenlijk niet eens totdat hij wordt uitgenodigd. Hij zal proberen om de zaak uit handen te nemen als hij maar even kan. De heilige Geest is ook bereid om te regisseren. Geen van deze regisseurs werkt zonder loon. Hoewel Satan staat te springen om te beginnen, eist hij een eeuwig loon. De heilige Geest eist strikte gehoorzaamheid aan de beginselen die bij reinheid en een rechtvaardig leven horen. Ik ben de enige die beslist welke

macht ik toesta om mij te regisseren en ik hoop en bid dat ik de wijsheid en de kracht mag hebben om de heilige Geest toe te staan mij te regisseren.

Ik ben me er van bewust dat ik geen stuntmensen kan inhuren om zo nu en dan mijn plaats in te nemen. Als het heel moeilijk of gevaarlijk wordt kan ik niet om mijn plaatsvervanger roepen en het hem voor mij op laten knappen. De Heer heeft bepaald dat wij naar deze aarde zouden komen om daar het leven helemaal zelf te ervaren. Ik kan geen enkele scene aan een ander overdragen; ik moet steeds zelf optreden.

Mijn film wordt echter wel geredigeerd, indien ik daarom vraag. In een film die bijzonder veel van de techniek vraagt zoals „Star Wars” bijvoorbeeld worden vele scenes steeds uit andere hoeken gefilmd, waarna de beste opnamen in de uiteindelijke film worden gebruikt. Als

iets bij de eerste keer niet goed werkt, kan het verbeterd worden en nogmaals geprobeerd. De redacteurs werken ingespannen om te beslissen wat zij gaan houden en gaan weggooien. De Heer heeft ons een dergelijke methode gegeven om de slechte scenes eruit te nemen en de gaten op te vullen. Dit heet bekering en het is even doeltreffend als de man met het scheermes en het plakband die de films in Hollywood doorsnijdt en aan elkaar plakt. Wat volgens de methode van de Heer wordt weggehaald, is echter voor eeuwig weg en Hij gebruikt het niet tegen ons. (Zie LV 58:42.)

Wat gebeurt er als er na het redigeren (bekereren) bijna niets van mijn film overblijft? Als het ernaar uitziet dat dat mij te gebeuren staat, moet ik een goede schrijver worden. Het is mijn taak om de scenes de moeite waard en spannend te maken, het verhaal te ontwikkelen en het

naar een prachtige climax te leiden. Er zijn te veel mensen die maar zitten af te wachten wat er in hun leven gebeurt. Regelmatige verslagen in mijn dagboek, helpen mij niet alleen om de vooruitgang op mijn film vast te leggen, maar zorgen ook voor een plaats waar ik mijn dagelijkse doelen kan opschrijven en de scènes ontwerpen voor ik ze moet spelen. Het morgengebed helpt mij bij het schrijven van de script voor die dag. Het avondgebed helpt mij om mijn vooruitgang te analyseren na de volgende opwindende scene in mijn film. Elke dag moet een mooie en machtige episode worden.

Ik ben de Heer dankbaar voor mijn gelegenheid om hier op deze planeet te zijn en voor de macht en het vertrouwen waarmee Hij mij heeft bekleed. Ik weet dat Hij van mij verwacht dat ik veel uit mijn eigen vrije wil goed doe en mis-

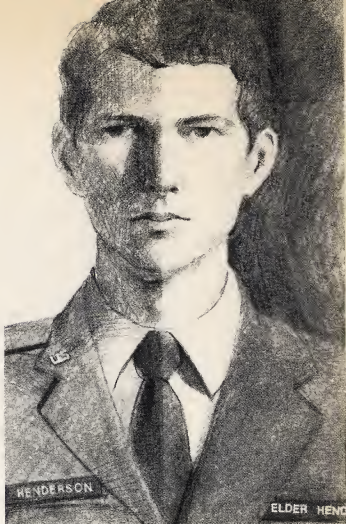
schien zal dit idee om een film over mijn leven te maken mij helpen om het goede tot stand te brengen. Ik hoop dat ik, als ik die denkbeeldige film ga maken, ontdek dat ik met plezier in de rij ga staan om die film te zien als hij vertoond wordt.

Opmerking van de redactie: Dan Lindstrom zingt in het trio „Sunshade and Rain.” Hij is een zeventig en tot algemeen zending voor de kerk aangesteld. Dit verhaal is het uittreksel van een toespraak die op een haardvuuravond is gehouden.

Wie zal ik dienen? Het land of de Heer?

Door Chris J. Henderson

Mijn droom om op de militaire academie van de luchtmacht te komen bestond al heel lang. Mijn vader was beroepsmilitair bij de luchtmacht. Tot de heerlijkste ervaringen die ik ooit had gehad rekende ik de zomers die ik bij hem mocht doorbrengen, toen ik leerde vliegen en vertrouwd raakte met alles over het leven bij de luchtmacht. Mijn ouders waren gescheiden toen ik nog erg jong was, dus kreeg ik mijn vader niet vaak te zien, en alle keren dat wij samen waren, waren heel belangrijk voor me.

Tijdens het voorlaatste jaar op de middelbare school meldde ik mij officieel bij de militaire academie. Het ging op school goed met me; ik kreeg hoge cijfers; ik was actief in het priesterschapsquorum en in het voorjaar van dat jaar werd ik tot voorzitter van de leerlingenraad gekozen. De mogelijkheden om bij de

academie aangenomen te worden begonnen er steeds beter uit te zien. Hoewel ik er heel erg naar verlangde, ging er toch steeds een gedachte door mij heen: „Jij hoort op zending te gaan.” Ik wist dat president Kimball had geadviseerd dat elke jongeman in de kerk op zending moest gaan, maar ik vond dat ik een uitzondering was. Als ik een zendingoproep aanvaardde, zouden mijn kansen om ooit nog op de militaire academie te komen miniem worden, daar de meeste cadetten er direct na de middelbare school heen gingen. Ik vond bovendien dat een goede heilige der laatste dagen op de academie ook een soort zending kon vervullen. Ondanks mijn redeneringen ging het gefluister in mijn binneste echter door en ik zette ook mijn pogingen voort om het te smoren.

Toen de vakantie was begonnen, vloog

ik naar Virginia om de zomer door te brengen bij mijn vader, die geen lid is van de kerk. Ik besprak de mogelijkheden met hem om op de academie te worden aangenomen en dat maakte het vooruitzicht nog spannender. De aanmoediging van mijn vader motiveerde mij en ik ging naar Lewiston terug met het vaste voornemen om ervoor te zorgen dat hij trots kon zijn op mij, zijn zoon, de aanstaande cadet van de militaire academie van de luchtmacht. De zomer was er bijna in geslaagd mijn gedachten aan een zending te verdoven, maar een van de eerste zondagen na mijn thuiskomst begonnen die oude onwelkome gevoelens zich weer te roeren. Ik ben me er nu van bewust dat de heilige Geest overuren bij me maakte, en sindsdien heb ik een krachtig getuigenis gekregen van de macht van zijn invloed. Elke dag waren mijn gedachten opnieuw bezig met het vergelijken van de academie met een zending. Ik begon mijn patriarchale zegen dikwijls te lezen; er stond in dat ik te zijner tijd op zending zou gaan. Toch bleef ik naar de academie verlangen en ik raakte steeds meer in de war.

In die maanden bracht ik heel wat tijd door met praten met mijn vroegere bisschop, bisschop Tolman. Ik deed dit om mijn gevoelens te leren begrijpen en te beslissen wat ik moest doen. Hij probeerde niet mijn beslissing te beïnvloeden, maar vertelde dat hij me zou steunen, onverschillig wat ik zou beslissen. Het vertrouwen dat hij in me stelde was een enorme steun voor me. Toen ik om leiding ging bidden om de juiste beslissing te kunnen nemen, voelde ik de zekerheid dat ik die zou krijgen. Toen ik op 10 oktober 1976 in de getuigenis vergadering zat, wist ik plotseling dat ik op zending moest gaan en dat de academie zou moeten wachten. In de zak van mijn colbert had ik een *Zende-*

lingenhandboek. Dit handboek was vele maanden eerder in een vergadering van het priesterschapsquorum uitgereikt. Ik pakte het uit mijn zak en ik schreef in het Spaans (zodat niemand anders het kon lezen wat ik opschreef): „als ik 19 ben, ga ik op zending.” Ik schreef de datum erbij en stopte het daarna weer weg. Een aantal weken dacht ik er helemaal niet aan. Ik had mijn beslissing genomen en mijn geweten hoefde nu niet meer zo hard te werken.

Omstreeks deze tijd werden de namen bekend gemaakt van degenen die op de academie waren aangenomen. Mijn naam was erbij. Het was nogal moeilijk om mijn vrienden en leerkrachten uit te leggen waarom ik, na jarenlang werken om op de academie te komen, de geboden kans van de hand ging wijzen. Ik sprak anderhalf uur lang met bisschop Tolman. Hij zei: „Chris, ik ben ervan overtuigd dat dit besluit je gelukkig zal maken. Ik geloof dat je de juiste beslissing hebt genomen.” Terwijl we spraken begon ik echt naar een zending te verlangen in plaats van een zending als een soort plicht te zien.

Toen brak de tijd aan dat ik het mijn vader moest vertellen. Ik wist niet wat ik moest doen. Ik was ervan overtuigd dat hij nooit in staat zou zijn om mijn besluit te begrijpen, noch te aanvaarden. Voor hem was de luchtmacht alles, en ik wist dat wanneer ik het hem vertelde, alles tussen ons afgelopen zou zijn.

Bij het horen van zijn stem aan de andere kant van de lijn hing ik bijna de haak op. Op een of andere manier kwamen de woorden echter uit mijn mond. Nadat ik het hem had verteld volgde er een stilte van ten minste een halve minuut. Ik had boosheid en teleurstelling verwacht, maar de stilte was nog zenuwslopend. Tenslotte sprak hij: „Zeg, Chris, wat is dat eigenlijk . . . een zending?” Hij vroeg me wat er van mij gevraagd zou worden,

hoe lang het zou duren, waar ik heen ging. Na naar mijn uitleg geluisterd te hebben zei hij vastberaden: „Als je dat werkelijk wilt, dan sta ik achter je besluit.” Ik was zo overrompeld dat ik niets kon uitbrengen. Ik gaf de telefoon aan mijn moeder en ging de trap af naar mijn kamer.

Sinds die tijd hebben mijn vader en ik elkaar regelmatig gesschreven en hij heeft zelfs aangeboden om me financieel te helpen. Mijn dankbaarheid is enorm toegenomen naarmate ik nog beter dan ooit ben gaan beseffen hoeveel hij van me houdt.

Sinds ons gesprek zijn er momenten ge-

Iedereen heeft een Winnie nodig

Door R. Bruce Lindsay

Ik heb te doen met iedere jonge heilige der laatste dagen die geen Winnie Gunderson in zijn leven heeft.

Gelukkig hoorde ik bij die uitverkoren groep — enkele honderden die de afgelopen dertig jaar in Taylorsville (Utah) zijn opgegroeid — die zich wekelijks naar het Jeugdwerk begaf om samen te komen bij het beduimelde lesboek, onder de strenge blik en in het grote hart van Winnie.

Ze hield veel van kinderen, in het bijzonder van jongens. We wisten het ook allemaal, en we hebben die liefde, vrees ik, wel eens uitgebuut om op een ondeugende manier meer leven in haar klas te brengen dan volgens het lesschema de bedoeling was.

Niet dat haar lessen ooit saai waren. De lessen van Winnie waren alles behalve saai. Ik heb nog nooit iemand ontmoet die twee dozijn elfjarigen jaar na jaar zo kon betoveren als zij met haar overwegend ware verhalen over de pioniers in het woeste grensgebied.

De kerkgeschiedenis was beslist haar liefste onderwerp en geen enkele andere leerkracht heeft naar ik weet de sfeer van de begintijd van het koninkrijk van de heiligen der laatste dagen zo levendig en zo goed kunnen voorspiegelen als zij. Wij vereenzelvigden onze lerares zo sterk met haar leringen, dat het voor onze jonge geest moeilijk was om te bepalen waar de geschiedenis ophield en Winnie begon.

Ik kon bijvoorbeeld nooit aan Winter Quarters denken zonder mij voor te stellen dat Winnie daar ook was. Ik zag Winnie ook nooit zonder een glimp op te vangen van de kracht die men moet hebben gehad om de winter in die pionierge-meenschap te overleven.

Ik zag Winnie altijd zelf de vraatzuchtige krekels te lijf gaan in de Salt Lake vallei of de ossen met de zweep opjagen bij de tocht over de vlakten, of haar mooiste servies versplinteren voor de specie van de tempel te Kirtland. Zij was voor mij het toonbeeld van een pionier.

weest, waarop ik heb gedacht: „De academie was binnen mijn bereik, maar ik heb mijn kans verspeeld en nu komt die nooit meer terug.” Die periodes duren echter nooit lang en ze komen maar zelden en met grote tussenpozen voor. Ik ben me ervan bewust dat ik niet zal ster- ven als ik niet naar de academie kan en

dat het vervullen van een zending is wat de Heer van mij verlangt. Ik kijk er naar uit en niets kan mij ervan weerhouden om naar beste kunnen te dienen!

Opmerking van de redactie: Dit verhaal is geschre- ven voor broeder Henderson naar zijn zendingsge- bied vertrok. Hij is nu zendeling in het zendingsge- bied Korea Seoul. □

Ze probeerde ook om ons tot pioniers te maken. Het hoogtepunt van ons klasse- jaar was de trektocht die wij 's zomers door de oude grintaftaving maakten. Wij trokken rode huifkarren, de meisjes droegen lange jurken en pioniersmutsen en vaak waren er ook een of twee geleen- de Shetland pony's. Aan het einde van de trektocht kwamen we tegen zonson- dergang in ons eigen „this-is-the-place” („Dit is de plaats,” de woorden van Brigham Young toen hij voor het eerst de Salt Lake vallei zag.) Dat was de ach- tertuin van Winnie, waar we gezouten varkensvlees smikkelden en broodjes die van zuurdeeg waren bereid en tot slot pioniersliederen zongen.

Er waren heel wat paadjes die naar het huis van Winnie voerden. Ze dienden voor een kort bezoekje, dulle streken of vergaderingen van het klassecomite. Voor haar hield het lesgeven meer in dan eenmaal per week voor de klas staan. Haar belangstelling voor ons nam in de loop der jaren niet af. Heel wat jonge-

mannen hebben haar apart genoemd in hun afscheidstoespraak voor zij op zen- ding gingen. Daarna ging zij door met het tonen van haar belangstelling door hen tijdens hun zending bemoedigende brieven te schrijven.

Het was een hele eer om op veertienjari- ge leeftijd naar de klas van Winnie te worden uitgenodigd om haar nieuwe „generatie” te laten zien hoe oud de pro- ffeet Joseph Smith eigenlijk was toen hij in het heilige bos neerknielde. Als zij dan voortging om het tafereel voor ons gees- tesoog te schilderen, leek het bijna of dat zelfde goddelijke licht over onze klas neerdaalde. In zekere zin gebeurde dat ook.

Het stralende licht van Winnie heeft tientallen eenvoudige maar blijvende ge- tuigenissen doen ontvlammen. Ik zou willen dat elke leerkracht kon beseffen welke invloed hij of zij kan hebben op het leven van jonge leerlingen. Winnie besepte het heel goed! □

Zending op de Areopagus

Door Kirk T. Lovenbury

Zondag, 5 juli 1964. Ik had de piramiden in Egypte beklommen, ik had in Jeruzalem de Klaagmuur aangeraakt, ik had in de Jordaan gewaad, ik had in Libanon de oude trappen van Baalbek beklommen en ik had op de Olijfberg gestaan. Nu was ik mijn reis aan het afronden in Athene. Morgenavond zou ik weer bij mijn gezin zijn.

Ik kleepte me aan en ontbeet laat. Daar ik geen gemeente van de kerk in het telefoonboek had kunnen vinden, besloot ik Athene te voet te ontdekken. Ik had de dag tevoren al een officiële rondrit in de stad meegemaakt. Nu wilde ik de plekjes zien die de toeristen gewoonlijk niet zien. Tegen de middag was ik op de Agora gekomen, de grote marktplaats van het klassieke Athene. Het hele Agora-complex leek veel te groot om het op de begane grond te bekijken, dus besloot ik een steile heuvel aan de zuidkant te beklimmen zodat ik alles beter zou kunnen overzien. Pas nadat ik bovenop de heuvel was aangeland, keek ik op mijn plattegrond van Athene, toen realiseerde ik me dat dit de Areopagus was. Hier had Paulus zijn beroemde reden tot de inwoners van Athene uitgesproken.

Ik ging op een rotsblok zitten en genoot,

samen met enkele andere mensen die daar al waren, van het uitzicht. Ik kon de ruïnes en de omgevallen pilaren van Agora nu gemakkelijk zien. Ik zag ook de Acropolis op de volgende heuvel en de groene Egeïsche zee die elf kilometer verderop werd overkoepeld door een helderblauwe, wolkeloze lucht. Het was een volmaakte dag.

Toen werd mijn gedachtengang onaangenaam verstoord door de juichkreten van enkele Engelse toeristen. Toen ik vroeg wat er aan de hand was, kreeg ik te horen: „Ons cricketteam heeft zojuist zes punten behaald en de testmatch.” Zij zetten hun radio wat harder, zodat ik mee kon luisteren, en we raakten in een levendig gesprek verwickeld. Terwijl ik rondkeek zag ik ongeveer dertig andere bezoekers, de helft was Engels en de anderen waren Grieks. Het waren bijna allemaal jonge echtparen.

De radio viel af en toe uit, toen kwam er een storing en daarna werd hij uitgezet. Vervolgens merkte een tienermeisje op: „U bent Amerikaans. Hoe komt het dat u zoveel van cricket afweet?”

Ik vertelde haar dat ik eens voor de mormoonse kerk in Engeland op zending was geweest en dat ik toen van cricket

had leren houden. Iemand anders zei: „Vertelt u ons eens wat het verschil is tussen de mormoonse kerk en de andere kerken.”

Plotseling kwam er een gevoel over me dat ik niet kon verklaren, zo'n gevoel had ik nog maar zelden in mijn leven meegemaakt. Iets zei me: „Blijf praten, dan weet je vanzelf wat je moet zeggen.” Ik begon te praten en men vroeg me of ik op wilde staan, zodat iedereen het kon horen.

Ik begon aarzelend. „Ik ben lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen die in de laatste dagen is hersteld.” Daarna legde ik uit dat de kerk naar Christus behoorde te worden vernoemd en ik verklaarde dat het woord mormoon een bijnaam is. Terwijl ik mij afvroeg wat ik nu moest zeggen keek ik uit over Athene, ik zag al de kruisen op de vele kerken, en ik wist het.

„U vroeg mij wat het verschil is tussen onze kerk en de andere kerken. Toen Paulus naar deze plaats kwam, sprak hij over een ‚onbekende god.’ In elk van die kerken staat een altaar dat aan de ‚onbekende god’ is gewijd, omdat zij geloven dat het mysterie van God hem tot God maakt. Zij zeggen dat Hij op zou houden God te zijn, indien wij Hem zouden kennen. Is dat eigenlijk iets anders dan wat de mensen deden die hier 1900 jaar geleden de onbekende God aanbaden? De Schriften zeggen dat het eeuwige leven is om ‚de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die (Hij) gezonden heeft’ te leren kennen.” (Johannes 17:3.)

Daarna vertelde ik hen dat de „onbekende God” zichzelf opnieuw had doen kennen, zijn kerk had hersteld en nieuwe apostelen had geroepen om van Hem te getuigen. Ik vertelde de geschiedenis van Joseph Smith met een geestdrift, die ik nog nooit eerder had gevoeld, en ik getuigde dat het waar was. Ik wees erop dat het logisch was om te verwachten dat

er maar een kerk kon zijn die het bij het juiste eind had en ik besprak de behoefte aan autoriteit en legde uit hoe deze autoriteit door het priesterschap was hersteld. Uit mijn portemonnee haalde ik een plaatje van president David O. McKay en ik getuigde dat hij een profeet was. Zij waren het met me eens dat dergelijke geestelijke leiding tegenwoordig zeker nodig was.

De uren vlogen om. Zij stelden vragen en ik legde de leerstellingen zo enthousiast uit als ik nog nooit eerder had gedaan. Het was geweldig. De ervaring die ik tijdens mijn zending met straatvergaderingen had opgedaan, had me ervan overtuigd dat er niet veel mensen waren die zich echt voor godsdienst interesseerden, de meesten liepen weg. Maar hier waren dertig mensen die zaten, luisterden en elk woord opnamen. Zij leken werkelijk belangstelling te hebben voor het leren over het evangelie.

Na drie uur praten dwong de koele avondlucht ons om er een eind aan te maken. Ik getuigde over alles wat ik had gezegd en ik schudde de nodige handen. Ik zweefde met tñnen in mijn ogen terug naar het hotel en slodg lijn Bijbel open bij Handelingen 17:

„En zij namen hem mede en brachten hem naar de Areopagus en zeiden: Zouden wij ook mogen vernemen, wat dit voor een nieuwe leer is, waarvan gij spreekt? Want gij brengt ons enige vreemde dingen ten gehore; wij wensten dan wel te weten, wat dit zeggen wil. Alle Atheners nu en de vreemdelingen, die zich daar ophielden, hadden voor niets anders tijd over dan om iets nieuws te zeggen of te horen.

En Paulus, voor de Areopagus staande, zeide . . .” (Handelingen 17:19,22.)

Ik had het voorrecht gehad om een glimp op te vangen van een persoonlijke ervaring van een van de grootste zendingen aller tijden. □

Wanneer de mens nooit meer zou wagen dan zijn ervaring toeliet, zou er geen vooruitgang worden geboekt

Door Ouderlig Royden G. Derrick
van het Eerste Quorum der Zeventig

De felle kleuren van de bergen in mijn omgeving werkten inspirerend. Het geel, bruin en grijs van de steen van de bergen om mij heen en het blauw van de bergen op een afstand vormden een beeld dat slechts de natuur kan afschilderen. De kunstenaar die het zou proberen zou van overdrijving worden beticht.

Ik stond op de rand van een diepe afgrond. De grond onder mijn voeten bestond uit witte zandsteen. Vreemd hoe grauw de grond onder mijn voeten leek en hoe mooi diezelfde steensoort was als hij van verre werd gezien. „Lijkt het leven daar eigenlijk niet op?” dacht ik.

Ik keek naar beneden. Ver beneden mij kronkelde de Colorado als een nietig grijs lint op de bodem van het diepe ravijn. Ik werd er duizelig van en ging een paar stappen achteruit omdat ik bang was mijn evenwicht te verliezen. Ik keek weer voor mij en ik zag de overkant van het ravijn — 183 meter verwijderd. Toen ik bedacht hoe ver zij van de be-

woonde wereld waren verwijderd, sloeg de angst mij om het hart. „Wat zijn we begonnen?” vroeg ik me af.

Wij hadden een contract getekend om een stalen viaduct over het ravijn van de Colorado te ontwerpen en te bouwen. Wij vrouwen op onze berekeningen en ontwerpen bij het maken van iets dat we nog nooit eerder hadden geproduceerd. Het allerlaatste dat ik ooit onder deze omstandigheden wilde doen, was mijn twijfels hardop uitspreken. Ik moest positief blijven. Als het de leider van een organisatie aan moed of aan inzicht ontbreekt, wanneer er iets nieuws ondernomen moet worden, gaan de werkzaamheden daar onder lijden. Het was een kritiek punt, wij — die zo lang en zo hard aan de reputatie van onze onderneming hadden gewerkt — stonden aan de rand van de afgrond. Wij konden niet meer terug. Ik had mijn vrees onderdrukt met de gedachte: „Wanneer de mens nooit meer zou wa-

gen dan zijn ervaring toeliet, zou er geen vooruitgang worden geboekt.”

Wat moet er gebeuren om zo'n kloof te overbruggen. Eerst brachten we een koord over de rivier. Het koord werd gebruikt om een licht touw over de rivier te trekken, daarna volgden een zwaardere kabel, totdat we een stalen kabel met een doorsnede van 7,6 cm. over het ravijn hadden gespannen. De laatst genoemde kabel werd aan weerszijden door hoge torens gesteund. Samen met andere onontbeerlijke onderdelen hadden we een hoge kabelverbinding opgebouwd om alle stalen segmenten die werden aangeleverd op hun respectievelijke posities te manoeuvreren. Enkele van die onderdelen wogen wel 30 ton.

De segmenten van de boog werden door tijdelijke torens (torens, die schuin tegen de wand van het ravijn staan) gesteund. Deze tijdelijke torens hielden 600 ton staal hoog boven de rivier op hun plaats

totdat de boog compleet zou zijn. Nadat de boog gesloten was, werd het gewicht ervan overgebracht op reusachtige betonfunderingen die op hun beurt door de harde onderlaag van de wanden van het ravijn werden gesteund. Vervolgens konden de tijdelijke torens worden gemonteerd.

Elk punt van het programma moest goed worden afgewikkeld. Elk stuk staal moest precies passen. Elke beweging was zorgvuldig berekend. Een gecompliceerd proces was nodig om het theoretische gedeelte, de aankoop, de bereiding van het staal, de constructie van het staal, het opslaan, het transport, het uitladen en de opbouw in de juiste volgorde te laten verlopen, zodat het juiste stuk staal precies op tijd op het bouwterrein werd gebracht. Gaat het in ons leven niet net zo? Wij moeten de zaken uitstekend voorbereiden willen wij slagen. Hoe hoger het streven, hoe hoger de norm moet

zijn, onverschillig of we nu viaducten bouwen of een leven.

Nu zien de mensen de diepe afgrond waar ik mij op die dag bevond niet meer. De automobilist gebruikt een weg die vroeger onmogelijk was en hij is in ongeveer acht seconden aan de overkant. Ik kijk zelden terug naar die afgrond in mijn zakenleven zonder er aan te denken dat de mens, met Gods hulp, bijna alles kan doen waar hij zijn zinnen op heeft gezet. Wat voor de een een uitdaging is, kan voor de ander heel gewoon zijn; maar wat nu heel gewoon is, was vroeger een geweldige uitdaging.

In het leven van ieder van ons komen diepe afgronden voor. Het onbekende van morgen zaait twijfel en vrees in ons hart. De Heiland voelde dit aan toen Hij bij het laatste Avondmaal afscheid nam van zijn discipelen. Zij moesten zijn werk na zijn heengaan voortzetten, zij hadden zoiets nog nooit gedaan. Hij zei: „Uw hart worde niet ontroerd of versaagd.” (Johannes 14:27.)

Na de herstelling van het evangelie droeg de Heiland de verantwoordelijkheid over aan zijn discipelen van de laatste dagen. Daar Hij hun vrees voelde zei Hij: „Vreest niet, kleine kudde, u is het koninkrijk totdat Ik kom.” (LV 35:27.)

De Heer gaf Nephi de opdracht om iets te doen dat hij nog nooit eerder had gedaan — een schip bouwen om de oceaan over te steken naar het nieuwe land van belofte. Nephi had enige kennis van de werkwijze, maar zijn geestelijke kracht en zijn vertrouwen in de Heer hadden het grootste aandeel bij de voorbereiding. Toen zijn broers kritiek op hem hadden en hem vertelden dat hij geen schip kon bouwen, moet dit enige twijfel en misschien zelfs vrees in zijn hart hebben gezaaid. Maar hij sprak in groot geloof: „Indien Hij mij zou gebieden, dat ik tot dit water moest zeggen:

Word aarde, dan zou het aarde worden, en indien ik het zou zeggen, zou het geschieden. En nu, indien de Here zo machtig is en zoveel wonderen onder kinderen der mensen heeft gewrocht, waarom zou Hij mij dan niet kunnen onderrichten om een schip te bouwen?” (1 Nephi 17:50,51.) Na dit blijk van vertrouwen bouwden Nephi en zijn broers, met Gods hulp, een zeewaardig schip dat hen naar Amerika bracht.

De Heer heeft ons opgedragen om al het mogelijke te doen om ons voor te bereiden. Hij zei tegen zijn discipelen van de laatste dagen: „Wanneer gij zijt voorbereid, zult gij niet vrezen.” (LV 38:30.) Volgens de overlevering bracht de apostel Paulus, nadat hij door goddelijke openbaring door de Heer was geroepen, drie jaar lang in Arabië door om zich op zijn bediening voor te bereiden. De Heer leert ons dat wij ons moeten voorbereiden wanneer Hij ons de raad geeft: „Tracht niet Mijn woord te verkondigen, maar tracht eerst Mijn woord te verkrijgen en dan zal uw tong worden losgemaakt.” (LV 11:21.)

Wanneer wij ons hebben voorbereid, is het beginsel van geloof nodig — geloof dat wij datgene waarop wij ons hebben voorbereid kunnen volbrengen. De dynamische apostel Paulus zei: „Ik vermag alle dingen in Hem (Christus), die mij kracht geeft.” (Filippenzen 4:13.) Dit stelt ons in staat ons buiten het gebied waarin wij ervaring hebben te wagen en met goed gevolg iets te verrichten dat wij nog nooit eerder hebben gedaan. De horizon zal worden veroverd door mannen en vrouwen die zich gelovig, moedig en vol vertrouwen op de Heer hebben voorbereid. De daaruit voortvloeiende voldoening voor degene die het werk volbracht, alsmede de bijdrage aan de mensheid, is zeer zeker alle moeite en inspanning waard. □

Persoonlijke belangstelling is een beginsel van het leidinggeven

Door William G. Dyer

De opgave voor de leider van elke willekeurige organisatie — of die nu zaak, kerk of gezin heet doet er niet toe — is degenen die met hem samenwerken of onder hem werken laten weten dat hij werkelijk belangstelling voor hen heeft. Geen enkele organisatie, ook de kerk niet, kan lang bestaan tenzij er gewerkt wordt en er doelen worden bereikt. De

leider kan niet aan de activiteiten die het werk verzetten voorbijgaan. Hij behoort erop toe te zien dat activiteiten worden voorbereid, dat er programma's worden georganiseerd, dat het materiaal in orde is en dat er opdrachten worden uitgedeeld en afgewerkt. Dit alles dient echter te geschieden in een sfeer, waarin de zorg voor degenen die het werk moeten doen

en de taken moeten volbrengen de boventoon voert. Wanneer de mensen aanvoelen dat hun meerdere denkt dat het werk belangrijker is dan de mensen die het uitvoeren, staat dat hun motivering om te werken in de weg.

Het evenwicht tussen de volgende zaken is uiterst belangrijk — goede voorbereiding in organisatie, en hoge normen voor de uitvoering van het werk in een sfeer, die iedereen die daarbij betrokken is het vertrouwen geeft dat hij werkelijk begrepen en gewaardeerd wordt en dat hij meetelt.

Beschouw uw ervaring in de kerk ten opzichte van het evenwicht en de handhaving van het evenwicht in de volgende situaties:

1. Het roepen tot een ambt. Is degene die de roeping uitvaardigt zo bezig met het vertellen over de opdracht, de eisen en de betekenis van het werk dat hij faalt waar het de behoeften, zorgen, angsten en vragen betreft van degene die geroepen wordt?

2. Interviews. Besteedt degene die het interview leidt alle tijd aan het vragen over de gezinnen die bezocht zijn of over de betrokken organisatie, zonder uitgebreid en gericht te spreken over de intieme zorgen van degene die het huisonderwijs verricht of die in die organisatie werkt?

3. Intekelijsten voor tempelaanbeveling en tiendenvereffening. Veel wijken en gemeentes werken met een intekelijst voor afspraken voor een tempelaanbeveling of voor de tiendenvereffening. Voor veel leden is dit het enige contact dat zij hebben, waarbij zij onder vier ogen met de bisschop kunnen spreken. Krijgt iedereen voldoende tijd zodat hij de oprechte belangstelling van de bisschop kan voelen?

4. Klasseactiviteit. Geven sommige leerkrachten in de kerk de klasseleden het gevoel dat de les belangrijker is dan de

gene die het onderwijs geniet? De lessen zijn dikwijls onpersoonlijk en dragen zelden punten aan waar het klasselid zich zorgen over maakt. De wijze en bewaame leerkracht schept een sfeer in de klas die de klasseleden in de gelegenheid stelt om over de werkelijke problemen en vragen te spreken die zij met betrekking tot het evangelie hebben.

5. Opdrachten. Delen de leiders van de wijk of het quorum opdrachten uit waarbij zij rekening houden met de behoeften van de betrokken persoon? Het gebeurt maar zelden dat een quorumleider bij zijn quorumleden gaat zitten en zegt: „Dit is het werk waar wij verantwoordelijk voor zijn. Hoe staat u ervoor? Kunnen wij samen een schema vaststellen dat u toestaat om deze taken te volbrengen zonder u moeilijkheden te bezorgen? Hoe denkt u dat wij deze opdrachten het beste kunnen aanpakken?“

Methoden om belangstelling te laten blijken

Wat kunnen degenen die leidende taken in de kerk hebben doen om een sfeer te scheppen waaruit persoonlijke belangstelling en het aanvaarden van de persoon blijkt?

1. Zij kunnen de tijd nemen. De sfeer rond kerkactiviteiten is dikwijls gehaast en niet goed ingedeeld, waardoor het interview in een sfeer gaan van „Wij hebben het allebei druk, laten we dus opschieten en zorgen dat wij klaar zijn.“ Het roepen voor een taak, een interview of een mondelinge evaluatie dienen zo te worden ingedeeld dat er tijd is om oprechte waardering uit te spreken, persoonlijke zorgen te ontdekken en niet uitsluitend over de taak maar ook over de persoon te spreken.

2. Zij kunnen persoonlijke vragen stellen. Er zijn vele redenen waarom de mensen vermijden om een persoonlijk

gesprek met anderen te hebben. Het lijkt veiliger om alleen over zaken te spreken. Men kan echter naar het terrein van de persoonlijke belangstelling verschuiven door ongeveer het volgende te zeggen: „Ik wil heel graag weten hoe u over uw huisonderwijsopdracht denkt. Als u er niet gerust op bent of bedenkingen hebt wil ik dat graag weten; en als u voorstellen hebt om iets beter te doen, wil ik die heel graag horen.” „Hoe gaat het nu met u? Hebt u problemen, vragen of moeilijkheden waarbij ik kan helpen?” U kunt als leider het gesprek ook beginnen met het aanhalen van iets waarvan u gezien hebt dat het de andere persoon hindert.

3. Zij kunnen met begrip luisteren. Indien iemand over zijn zorgen of over zaken die hem dwars zitten begint te spreken, moet de leider luisteren en luisteren en luisteren en proberen het te begrijpen. Het helpt niet als de leider om openheid vraagt en vervolgens in de reden valt met commentaar zoals: „Daar gaat het echt niet om.” „U hebt niet goed begrepen wat wij proberen te doen.” „Laat mij u uitleggen wat ik zou doen als ik in uw schoenen zou staan.” Zij kunnen met begrip luisteren en zich proberen voor te stellen hoe de ander zich voelt. Dit houdt in dat zij eerlijk proberen het probleem of de situatie te bezien door de ogen van die ander en te begrijpen hoe en waarom die ander het

zo ziet en zo handelt. Daarna kan hem de hulp worden gegeven die hem werkelijk helpt bij het oplossen van zijn probleem.

4. Zij kunnen gewillig zijn om iets te doen. Een van de meest voorkomende reacties van een leider op het vertellen van een waar probleem voor die ander is de vraag: „Hoe kan ik u helpen?” deze vraag stelt degene die geïnterviewd wordt vaak voor een waar dilemma. Misschien heeft hij niet eens om hulp gevraagd en misschien weet hij niet om welke hulp hij mag vragen. Hij voelt zich onhandig en verlegen en zegt misschien: „O, ik heb geen hulp nodig.” of „Ik zou het niet weten wat u kunt doen.”

De leider kan werkelijk iets doen in plaats van vragen wat hij kan doen. Hij kan zijn begrip, zijn bezorgdheid en zijn medeleven uiten. Hij kan reageren door liefde of dankbaarheid te uiten. Hij kan actie voorstellen zoals: „Ik weet dat de omstandigheden voor huisonderwijs moeilijk zijn; laat mij volgende maand met u meegaan zodat ik het zelf kan zien.” „Ik wil volgende week graag een deel van de les voor mijn rekening nemen, zodat u zich kunt ontspannen en de klas kunt observeren.” „Dat is een moeilijk probleem. Laat me met de bisschop spreken om te horen wat hij ervan zegt.” Indien iemand werkelijk belangstelling heeft, kan hij gewoonlijk iets doen dat toont dat zijn belangstelling oprecht is.

Volg de broeders

Door ouderling **Boyd K. Packer**
van de Raad der Twaalf

De volledige inhoud van mijn boodschap kan in drie eenvoudige woorden worden samengevat: Volg de broeders. Hoewel ik ga uitwijden, illustreren en onderstrepen, blijft het feit bestaan, het ontwapenende en eenvoudige feit dat in deze drie woorden: volg de broeders, de belangrijkste raad ligt besloten die ik u kan geven.

Uit Matteus zesentwintig, waarin het laatste Avondmaal wordt beschreven, kan een les worden geleerd. Ik citeer vers eenentwintig:

„En terwijl zij aten, zeide Hij: Voorwaar, Ik zeg u, dat een van u Mij verraden zal.”

Ik herinner u eraan dat deze mannen apostelen waren. Zij waren van apostolisch formaat. Het boeit mij altijd dat zij bij die gelegenheid elkaar niet zachtjes aanstootten en zeiden: „Wedden dat het Judas is. Hij deed al zo gek de laatste tijd.” Hierin wordt hun formaat weerpiegeld, want er staat geschreven:

„En zeer bedroefd, begonnen zij, een voor een, tot Hem te zeggen: Ik ben het toch niet, Here?” (Matteus 26:22.)

Mijn dringend verzoek aan u is uw neiging om raad in de wind te slaan opzij te zetten en u tenminste een ogenblik een

apostolisch formaat aan te meten. Stelt u zichzelf vervolgens deze vragen: Moet ik me verbeteren? Moet ik deze raad ter harte nemen en ernaar handelen? Als er iemand zwak is en de broeders niet helemaal of onwillig volgt, Heer, hoor ik daar dan ook bij? ”

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen kent geen betaalde geestelijkheid, geen beroepsgeestelijken, zoals in andere kerken gewoon is. Wat nog gewichtiger is dan dat, er zijn geen leken, de status leek bestaat gewoon niet; de mannen komen in aanmerking voor het priesterschap en voor de bediening in de kerk, en mannen zowel als vrouwen dienen de kerk in vele posities in de hulporganisaties. Deze verantwoordelijkheid is niet afhankelijk van een status in de maatschappij; met de verantwoordelijkheid komt tevens de autoriteit. Er zijn velen die dat willen ontkennen en anderen die dat willen negeren; de mate van die autoriteit is evenwel niet afhankelijk van het feit of de mens die autoriteit erkent en eert.

Het vijfde artikel des geloofs luidt:

„Wij geloven dat men om het Evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen, van Godswege moet worden

geroepen, door profetie en door oplegging der handen van hen die daartoe het gezag bezitten."

In dit artikel des geloofs ligt een veelbetekend getuigenis voor de waarheid van het evangelie opgesloten. Mijn belangstelling gaat uit naar het woord *moet*: „Wij geloven dat men . . . van Godswege *moet* worden geroepen." Wij gebruiken dat woord niet zo vaak in de kerk, weet u. Ik vraag me af of een der ringpresidenten ooit een aanwijzing van de broeders heeft ontvangen waarin stond: „U ontvangt hierbij het bevel dat u zo en zo moet doen." De geest van het contact ligt meer op het vlak van: „Na veel overwegingen stellen wij voor dat . . ." hetgeen bij uitleg natuurlijk inhoudt . . .

Jammer genoeg lezen velen van ons het zoals het er staat, maar wij handelen alsof er zoiets staat als:

„Wij geloven in bepaalde omstandigheden, meestal niet, misschien onbewust, dat er misschien enige inspiratie is geweest met betrekking tot het roepen van enkele personen voor een ambt, misschien zelfs een hoger ambt in de kerk, maar gewoonlijk denken wij dat het aanwijzen van de ambtenaren van de kerk een zaak is van een natuurlijke gedachtengang."

Dit standpunt lijkt te worden versterkt in de geest van diegenen die naar zwakheden zoeken, wanneer zij de menselijkheid van de kerkelijke leiders zien — bisschoppen, ringpresidenten en algemene autoriteiten. Zij merken een enkele keer dat er iets schort aan iemands leiderschap en grijpen deze gegevens aan als bewijs dat het menselijk element overheerst.

Anderen onder ons zijn bereid om een deel van de kerkelijke leiders te steunen en zetten vraagtekens bij of uiten kritiek over andere leiders.

Waar onze trouw begint

Enkelen onder ons denken, dat als wij tot een hoge positie in de kerk worden geroepen, wij onmiddellijk trouw zouden zijn en de noodzakelijke toewijding aan de dag zouden leggen. Wij zouden dan zonder meer een stap naar voren doen ons kloekmoedig verplichten tot deze dienstbaarheid.

Indien u niet trouw bent in de kleine zaken, bent u niet trouw in de grote zaken. Indien u niet reageert op de zogenaamde onbelangrijke of onaanzienlijke werkzaamheden die in de kerk en in het koninkrijk moeten worden volbracht, zal er geen gelegenheid tot dienstbetoon zijn bij zogenaamde grote taken.

Een man die zegt bereid te zijn de president van de kerk of de algemene autoriteiten te steunen, maar niet in staat is zijn eigen bisschop te steunen misleidt zichzelf. De man die niet bereid is de bisschop van zijn wijk en de president van zijn ring te steunen, zal de president van de kerk evenmin steunen.

Ik weet uit ervaring dat diegenen die zich tot ons om raad wenden met de mededeling dat zij niet naar hun bisschop kunnen gaan, niet bereid zijn om de raad van hun bisschop aan te nemen. Zij zijn niet gewillig of niet in staat om de raad van de algemene autoriteiten aan te nemen. Feitelijk komt de inspiratie des Heren tot hun bisschop en hij kan hen goede raad geven.

Broeders en zusters, wat is het toch frustrerend, wanneer sommige leden van de kerk zich tot ons om raad wenden. Men kan een indruk — inspiratie, zo u wilt — ontvangen omtrent wat zij behoren te doen. Zij luisteren en daarna zien wij hen die raad in de wind slaan ten gunste van hun eigen ideeën, dat hen zeker op een dwaalspoor zal brengen.

Sommigen onder ons waken angstvallig over hun voorrechten en hebben het gevoel dat gehoorzaamheid aan de autori-

teit van het priesterschap gelijk staat aan verraad aan de vrije wil. Broeders en zusters, als we toch eens beseften dat wij door gehoorzaamheid vrijheid ontvangen.

De Heer heeft gezegd:

„Als gij in mijn woord blijft, zijt gij waarlijk discipelen van Mij en gij zult de waarheid verstaan en de waarheid zal u vrijmaken.” (Johannes 8:31,32.)

Een ervaring van dr. Maeser

Het is niet altijd gemakkelijk om onderworpen te zijn aan de autoriteit van het priesterschap. Ik vertel u een ervaring van de stichter van de Brigham Young Universiteit, dr. Karl G. Maeser. Hij was hoofd van een school in Dresden geweest — een man van aanzien, een man met een zeer goede positie. In 1856 verlieten broeder Maeser, zijn vrouw en zoontje en een broeder Schoenfeld en nog enkele andere bekeerlingen Duitsland om naar Zion te reizen.

Toen zij in Engeland aankwamen werd broeder Maeser tot zijn verrassing geroepen om in Engeland op zending te gaan. Tot hun grote teleurstelling moesten zij nu afscheid nemen van het gezin Schoenfeld, dat verder reisde naar Amerika, terwijl het gezin Maeser in Engeland bleef om aan de opdracht van de algemene autoriteiten te voldoen. De trotse professor kreeg dikwijls de opdracht werk te doen, waartoe hij zich vroeger, als notabel, nooit verlaagd zou hebben.

Het was de gewoonte bij het Duitse volk dat iemand met de status van broeder Maeser nooit op straat met iets liep te sjouwen, maar toen de ouderlingen naar de trein moesten, droegen zij hem op hun bagage te brengen. Broeder Maeser ijsbeerde door zijn kamer, worstelend met zijn gekwetste trots. Alleen al de gedachte om koffers te moeten dragen was bijna meer dan hij kon verdragen;

zijn vrouw was eveneens diep gekrenkt en overstuurd bij de gedachte dat hij zoiets moest doen.

Tenslotte zei hij: „Welnu, zij dragen het priesterschap; zij hebben mij opgedragen om dat te doen, dus doe ik het.” Hij deed afstand van zijn trots en droeg de koffers.

Nu voeg ik eraan toe dat dit geen voorbeeld is van het afstand doen van zijn vrije wil. Broeder Maeser was ondanks zijn gehoorzaamheid erg heftig wanneer hij zijn gevoelens tot uitdrukking bracht. Dit wordt door een ander voorval geïllustreerd.

Tijdens zijn arbeid in Engeland ontmoette hij een heel rijk en ontwikkeld man die zoveel belangstelling voor broeder Maeser kreeg en zo zeer onder de indruk van hem was, dat hij hem uitnodigde om enkele zendelingen naar het hotel mee te brengen om met hem te dineren. De tafelmanieren van de ouderlingen ergerden broeder Maeser dermate dat hij later zei: „Ik ben bereid om armoede te lijden, ik ben bereid om vervolging te ondergaan, ik ben bereid om met de ouderlingen naar de hel te gaan, maar ik ga nooit meer met hen uit dineren.”

De mantel van de autoriteit

Hoewel de mannen die u in de wijken en ringen van de kerk presideren u misschien heel gewoon toeschijnen, is er toch iets bijzonders met hen aan de hand. Dit verschil ligt in de mantel van de autoriteit van het priesterschap en in de inspiratie die zij ontvangen doordat zij hun roeping eren.

Ik zou graag zien dat u de algemene autoriteiten eens kon vergezellen bij een opdracht een ring te reorganiseren. Ik heb een paar keer bij dergelijke reorganisaties mogen assisteren. Het is altijd weer een merkwaardige belevenis. Een poos geleden, het was op een zondagavond laat, reden wij, broeder Marion G.

Romney en ik, nadat we een ring hadden gereorganiseerd, zwiingend verder, vermoedelijk allebei te moe voor een gesprek. Opeens zei hij: „Boyd, dit evangelie is waar.” (Een interessante opmerking uit de mond van een lid van de Twaalf.) . . . Hij voegde eraan toe: „Je kunt niet meemaken wat wij de laatste 48 uur hebben meegemaakt zonder het zeker te weten.”

In gedachten liet ik alle gebeurtenissen van de voorgaande uren de revue passer. We hadden de priesterschapsleiders van de ring ondervraagd en een ieder van hen gevraagd een voorstel te doen voor een nieuwe ringpresident. Haast allemaal noemden zij dezelfde man. Ze wazen hem aan als de ideale ringpresident met de juiste ervaring, een fijn gezin, verstandig en betrouwbaar en in ieder opzicht waardig. Aan het eind van onze vraaggesprekken . . . spraken we met deze man zelf en . . . we ontdekten dat hij inderdaad alle eigenschappen die hem waren toegedacht bezat. Toen hij het vertrek had verlaten, zei broeder Romney: „Wel, wat denk je ervan?”

Ik antwoordde dat wij naar mijn gevoel de nieuwe president nog niet gezien hadden.

Dit bevestigde de gevoelens van broeder Romney, die voorstelde, „Misschien moeten we nog andere broeders oproepen. Het kan zijn dat de nieuwe president zich niet onder de huidige priesterschapsleiders van de ring bevindt.” Toen zei hij, „Maar laten we even spreken met de laatste paar mensen voordat we daar toe overgaan.”

Er werd nog een vraaggesprek met iemand anders gehouden, op dezelfde manier als alle andere van die dag — dezelfde vragen, dezelfde antwoorden — maar aan het slot van dit gesprek zei broeder Romney: „Wel, hoe denk je er nu over?” „Wat mij betreft,” zei ik, „kunnen we stoppen.” Broeder Romney dacht er

hetzelfde over, want we hadden beide het gevoel gekregen dat dit de man was waar de Heer het oog op had laten vallen, en dat hij de ring moest presiden. Hoe we dat wisten? Omdat we het beiden — tegelijk, meteen, en zonder enige twijfel wisten. In feite was het niet onze opdracht een ringpresident te kiezen, maar om de man te vinden die de Heer had gekozen. De Heer spreekt op onmiskenbare wijze. *Mannen worden door profetie geroepen.*

De proeve van toewijding

De wijze waarop wij op onze roeping reageren toont onze mate van toewijding.

Het geloof van de leden van de kerk werd in de eerste tijd heel vaak beproefd. In het verslag van een conferentie in 1856 vinden wij het volgende. Heber C. Kimball, raadgever in het Eerste Presidium spreekt:

„Ik maak nu aan deze vergadering de namen bekend van degenen die zijn gekozen om op zending te gaan. Sommigen zijn aangewezen om naar Europa, Australië en Oost-Indië te gaan. Anderen worden naar Las Vegas (in Nevada), naar het noorden en naar Fort Supply gestuurd om de nederzettingen aldaar te versterken.”

Dergelijke bekendmakingen waren dikwijls een volkomen verrassing voor de betroffenen leden van de kerk die onder de toehoorders zaten. Vanwege hun grote geloof, veronderstel ik, dat de enige vraag die bij hen rees wanneer zij een dergelijke oproep ontvingen was: „Wanneer?” „Wanneer gaan we?” Ik heb het idee dat een dergelijke oproep in deze tijd bij velen onder ons niet de vraag zou oproepen „Wanneer” maar „Waarom moet ik gaan?”

Ik was eens in het kantoor van president Henry D. Moyle toen een telefoongesprek dat hij eerder op de dag had aange-

vraagd binnenkwam. Na degene aan de andere kant begroet te hebben zei hij: „Ik vraag me af of uw zaken u in de nabije toekomst naar Salt Lake City zullen voeren. Ik zou graag een ontmoeting met u en uw vrouw willen hebben, want ik heb iets belangrijks met u te bespreken.”

Welnu, hoewel het vele kilometers uit de buurt was ontdekte deze man plotseling dat zijn zaken hem de andere morgen al naar Salt Lake City zouden brengen. Ik was de volgende dag in datzelfde kantoor aanwezig toen president Moyle aan deze man bekendmaakte dat hij geroepen was om een van de zendingsgebieden van de kerk te presideren. „Welnu”, zei hij, „wij willen niet dat u inderhaast een beslissing neemt. Wilt u mij over een dag of twee bellen, zodra u besloten hebt hoe u tegenover deze roeping staat?”

De man keek naar zijn vrouw en zij keek naar hem en zonder een woord te uiten was er een stil gesprek tussen de echtelieden en die kleine bijna onmerkbare knik. Hij keek president Moyle opnieuw aan en zei: „President, wat valt er nog te zeggen. Wat kunnen wij u over een paar dagen vertellen dat wij u nu niet kunnen vertellen? We zijn geroepen. Welk antwoord blijft er ons over? Natuurlijk aanvaarden wij deze roeping.”

Vervolgens zei president Moyle heel vriendelijk: „Welnu, indien u er zo over denkt, er is eigenlijk wel enige haast bij deze zaak. Ik vraag me af of u op 13 maart per schip van de westkust kunt vertrekken.”

De man slikte, want dat was over elf dagen. Hij keek zijn vrouw even aan. Weer was er die woordeloze communicatie en hij zei: „Ja, president, wij kunnen die afspraak nakomen.”

„Hoe gaat u uw zaken regelen?” zei de president. „Hoe moet het met uw graansilo? Met uw vee? Met al uw andere bezittingen?”

„Dat weet ik niet,” zei de man, „maar we regelen wel wat. Daar wordt allemaal voor gezorgd.”

Dat is het grote wonder dat we keer op keer herhaald zien onder de getrouwen. En toch zijn er velen onder ons die niet het geloof hebben om de roeping te aanvaarden of om diegenen te steunen die geroepen zijn.

Onderzoek uw ziel

Er zijn bepaalde dingen die u kunt doen. Onderzoek uw ziel. Hoe beschouwt u de kerkelijke leiders? Steunt u uw bisschop? Steunt u uw ringpresident en de algemene autoriteiten van de kerk? Of hoort u onder degenen die zich neutraal of kritisch opstellen, of die kwaadspreken, of die roepingen weigeren? U kunt beter vragen: „Ik ben het toch niet, Here?” Vermijd het uitoefenen van kritiek op diegenen die verantwoordelijke roepingen vervullen in de priesterschap. Toon dat u trouw bent. Kweek de neiging aan om te steunen en tot zegen te zijn. Bid voortdurend voor uw leiders. Sla nooit de gelegenheid om in de kerk van dienst te zijn af. Indien u geroepen wordt tot een ambt door iemand die daartoe het gezag heeft is er maar een antwoord. Natuurlijk wordt er verwacht dat u duidelijk uiteenzet hoe uw omstandigheden zijn, maar elke roeping van uw bisschop of uw ringpresident is een roeping die van de Heer komt. Een van onze geloofsartikelen stelt het zo en ik getuig dat het zo is.

Wanneer u eenmaal tot een bepaald ambt geroepen bent, vermeet u zich dan niet om zelf de datum vast te stellen waarop u ontheven wordt. De ontheffing houdt in feite een nieuwe roeping in. U roept zichzelf niet voor een ambt in de kerk. Waarom moeten wij ons dan wel de autoriteit aanmeten om onszelf te ontheffen? Een ontheffing dient van dezelfde autoriteit te komen als de roeping.

Oefen het ambt waartoe u bent aangesteld met alle ijver uit. Wees geen trage dienstknecht. Wees stipt en betrouwbaar en getrouw.

U hebt het recht om inlichtingen te ontvangen over de roëpingen die tot u komen. Wees nederig en eerbiedig en bid veel over de taken die op uw schouders geplaatst zijn. Wees waardig zodat de Heer met u kan communiceren met betrekking tot de taken die u zijn opgedragen door de roeping die u hebt aanvaard. De Heer heeft gezegd:

„Verheft daarom uw hart, en verheugt u, en omgordt uw lendenen en doet Mijn gehele wapenuitrusting aan, zodat gij de kwade dag kunt weerstaan en, alles gedaan hebbende, staande kunt blijven. Staat daarom, uw lendenen met waarheid omgord, het borstschild der gerechtigheid dragende, en uw voeten geschoeid met de bereidheid van het evangelie des vredes, dat Ik Mijn engelen u heb laten toevertrouwen:

En neemt het schild des geloofs, waarmee gij alle vurige pijlen van de goddelozen zult kunnen uitblussen;

En neemt de helm der zaligheid, en het zwaard van Mijn Geest, Die Ik op u zal uitstorten, en Mijn woord, dat Ik u openbaar, en weest eensgezind aangaande al hetgeen gij ook van Mij vraagt, en weest getrouw, totdat Ik kom, en gij zult worden opgenomen, zodat gij eveneens daar zult zijn, waar Ik ben.” (LV 27:15-18.)

Tenslotte zeg ik nogmaals: **Volg de broeders.** Over enkele dagen is er weer een algemene conferentie van de kerk. De dienstknechten des Heren gaan ons raadgeven. U luistert misschien met een verlangend oor en verlangend hart, of misschien slaat u die raad in de wind. Het is net als met deze toespraken: wat u eruit haalt hangt niet zo zeer af van de wijze waarop zij zich op hun boodschap

hebben voorbereid, maar van uw bereidheid om de boodschappen te ontvangen. Denk aan dit vers uit de Leer en Verbonden:

„Hetgeen Ik, de Here, heb gesproken, dat heb Ik gesproken, en Ik verontschuldig Mijzelf niet; en ofschoon de hemelen en de aarde zullen vergaan, zal Mijn woord niet vergaan, doch zal ten volle worden vervuld, hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde.” (LV 1:38.)

Karl G. Maeser had eens de leiding van een groep jonge zendelingen die een tocht door de Alpen maakte. Toen zij de steile helling langzaam beklommen, keek hij achterom en zag een rij stokken, die in de bevroren sneeuw gestoken waren om het enge veilige pad te markeren, dat door de overigens bijzonder verraderlijke bergen liep.

Er was iets met die rij stokken dat indruk op hem maakte. Hij liet het gezelschap halt houden, wees op de stokken en zei: Broeders, ziedaar de priesterschap. Het zijn maar gewone stokken, niet te onderscheiden van de rest van de mensheid, en een aantal onder hen ziet er zelfs wat krom uit, maar de positie die ze innemen maakt hen tot wat zij zijn. Als wij het pad verlaten dat zij voor ons markeren, zijn we verloren.”

Ik getuig, mijn broeders en zusters en medestudenten, dat in deze kerk mannen inderdaad, zoals het ook moet, van Godswege worden geroepen door de profetie. Mogen wij deze les in onze jeugd leren; het zal ons helpen getrouw te zijn in alle taken waar het leven ons voor stelt. Mogen wij leren om de broeders te volgen, bid ik, in de naam van Jezus Christus. Amen.” (Boyd K. Packer, „Follow the Brethren,” toespraak gegeven op de Brigham Young Universiteit op 23 maart 1965.) □

—CYLIND—